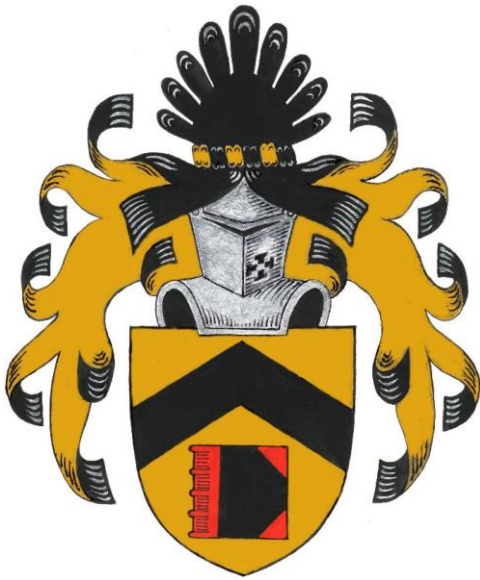

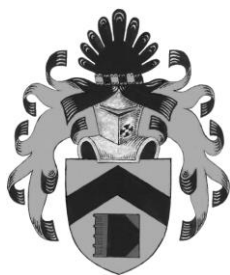
Hintikka-Suku Ry

SUKUSEURAN

TIEDOTUSLEHTI 1 / 2015

SUKUSEURAN 30-VUOTISJUHLALEHTI

HINTIKKA-SUKU RY

Perustettu 3.8.1985 Rautalammilla

HINTIKKA-SUVUN TIEDOTUSLEHTI

nro 43 – 1 / 2015

Päätoimittaja:

Ilkka Niiranen
Kantolantie 1 A 3
42700 Keuruu
0400-810 800
ilkka.j.niiranen@gmail.com

Toimitus:

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
puh. 040 578 0840
jauhi@hotmail.fi

Toimitus:

Sari Hintikka
Ippilänkatu 5 B
37200 Siuro

Paino ja postitus

LaserMedia Oy
Pamilonkatu 1
80100 Joensuu
puh. 010 548 2400
Fax 010 548 2401
info@lasermedia.fi
www.lasermedia.fi

LEHDEN SISÄLTÖ

Sukuneuvosto ja jäsenasiaa	3
Puheenjohtajan palsta	4
Kuolinilmoituksia	5
Mestarilogikko	7
Logiikan uranuurtaja	8
Sotavuodet ja säännöstelytalous	9
Ensimmäinen evakkomatka	13
Ilpo Hintikka 80 vuotta	15
Historian havinaa sukuseuran perustamisen tiimoilta	16
Kuvakatsaus sukuseuran historian ajalta	17
Hintikka-Suku Ry:n sääntömääräiset sukukokoukset	21
Ensimmäinen sukuviesti	22
Hämäläinen eräkausi ja Hintikka- suku	23
Hintikka-suvun 30-vuotinen taival ...	25
Kuvia puheenjohtajakaudeltani	27
Anders Hintikka ja muita rautalampilaisia Turkin sodassa	29
Muistojeni maisema	31
Matemaatikko, diplomi-insinööri Pekka Hintikka 95 vuotta	32
Sukuseuran T-paita	33
Sukuseuran tunnukset ja tuotteet	34
Pekka Hintikan muisteloita	35

Kannen kuva: Sukuseuran perustava kokous Rautalammilla 3.8.1985. Kuvassa sukuseuran ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittu Pentti Hintikka johtaa kokousta Pekka Hintikan toimiessa sihteerinä.

SUKUNEUVOSTON JÄSENET JA RAHASTONHOITAJA VUOSINA 2014-2016

Puheenjohtaja:

Ilkka Niiranen
Keuruu

Varapuheenjohtaja:

Ilpo Hintikka
Palokka

Rahastonhoitaja:

Anne Virtanen
Heinola

Sihteeri:

Pirkko Kalliola
Jyväskylä

Muut jäsenet:

Anna-Maija Hintikka
Joroinen

Eino Hintikka
Jyväskylä

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
040 578 0840
jauhi@hotmail.fi

Pekka Hintikka
Rautalampi

Risto Hintikka
Laukkavirta

JÄSENEKSI LIITTYMINEN

Sukuseurassamme on tällä hetkellä noin 240 jäsentä. Jäseneksi voi liittyä ilmoittamalla nimen ja osoitteen joko puheenjohtaja Ilkka Niiraselle tai jäsenrekisterinpitäjä Jaakko Hintikalle (yhteystiedot yllä).

Onko teillä mielessä Hintikka-sukuun kuuluvia ihmisiä, jotka voisivat olla kiinnostuneita sukuseuran toiminnasta ja haluaisivat saada oman sukulehden? Voisitte pyytää heitä liittymään jäseneksi tai antaa heidän osoitteensa Jaakko Hintikalle tai Ilkka Niiraselle, niin lähetämme heille

tarjouksen. Katso myös **tarjouksemme** lehden takasivulta.

**Huomioikaa jäsenmaksulomake
takasivulla, muistakaa käyttää
viitenumeroa maksaessanne.**

Toimitus

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Hyvät Hintikka-sukuseuran jäsenet ystävineen

Kuluva vuosi on sukuseuran juhluvuosi. Marraskuussa 1984 kokoontui Helsingissä ryhmä Hintikoita pitämään kokousta mahdollisen sukuseuran perustamisesta. Asiat etenivät ja virallisesti Hintikka-Suku ry perustettiin Rautalammilla sukuseuran kokouksessa 3.8.1985.

Suvun jäseniä oli paikalla noin 250. Ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Pentti Hintikka.

Sukuseura täytti elokuussa 30 vuotta. Juhlimme yhdessä ikävuosia ensi kesän sukukokouksen yhteydessä. Kokous on alustavasti sovittu pidettävän elokuun 2016 ensimmäisenä viikonloppuna Rautalammilla.

Kädessäsi on ensimmäinen ja ainoa tämän vuoden lehti, juhlalehti. Seuraava lehti ilmestyy vasta ensi vuoden keväällä. Tässä lehdesä on asiaa uusista nettisivuistamme ja myös mahdollisuudesta jättää viestejä sekä tervehdyksiä Hintikka-suvun facebookin kautta.

Missään tapauksessa ei tule unohtaa takakan-
nessa olevaa jäsenmaksun tilisiirtoa, jonka maksaminen tekee mahdolliseksi kevään 2016 lehden saapumisen.

Toivotan lukijoille mukavaa loppuvuotta ja onnea tulevalle vuodelle 2016.

Ilkka Niiranen pj.

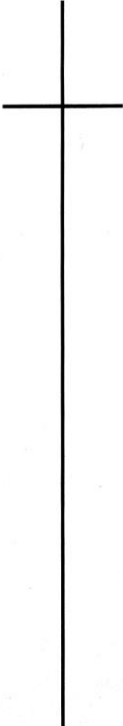
OSOITTEENMUUTOKSET JA SÄHKÖPOSTIOSOITTEET

Ilmoittakaa sukuseuralle, jos osoitteenne muuttuu. Meillä ei ole seuramme pienen budjetin takia mahdollisuutta saada osoitepäivityksiä väestörekisteristä. Laitattehan meille toimitukseen myös tiedon, jos sukuseuran jäsenenä ollut omaisenne kuolee.

Haluaisimme mahdollisimman monen jäsenen sähköpostiosoitteen, jotta voisimme kätevästi tiedottaa ajankohtaisista sukuseuran asioista, osoiterekisteri ei ole vielä kattava. Laitathan sähköpostiosoitteesi Jaakko Hintikalle osoitteeseen: jauhi@hotmail.fi

Toimitus

Kuolleita

Rakkaamme
Suvun vanhin

Aili Matilda Hintikka

o.s. Jäppinen

s. 3.6.1920 Hankasalmi
k. 28.4.2015 Hankasalmi

Äitiä, mummoa, anoppia ja isomummoa
lämmöllä muistaen

Hilkka ja Hannu
Kati, Tomi, Auli perheineen
Hannu ja Tarja
Sami perheineen
Sukulaiset ja ystävät

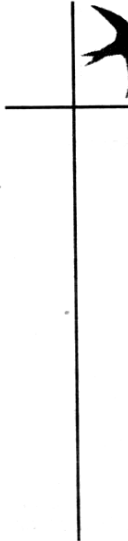
*Oli askel kauan jo verkkaisa,
se kaipuusta levon kertoi.
Sydän uupunut pysähtynyt,
kädet ahkerat rauenneet.
Sydämessäs paikka meille jokaiselle,
meitä aina muistit ja huolta kannoit.
Sulle kiitokset kauneimmat
tahdomme antaa,
sinut vierelle isän nukkumaan kantaa.*

Lähti isomummomme kultainen
luo Taivaan enkelten.

Meea, Nooa, Eevi

Siunattu läheisten läsnä ollessa. Kiitos osanotosta.
Kiitämme lämpimästi kaikkia Ailin hoitoon osallistuneita.

Rakkaamme
Professori

Kaarlo Jaakko Juhani Hintikka

s. 12.1.1929 Helsingin pitäjä (Vantaa)
k. 12.8.2015 Porvoo

*Me lähdemme elämästä,
emme kuitenkaan lähde.
Me elämme edelleen kaikessa,
mitä olemme tehneet.
(Martti Lindqvist)*

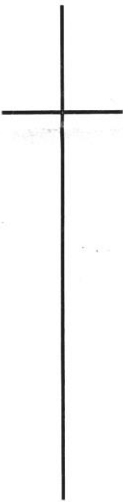
Rakkauksella kaivaten
Ghita
Peter, Bianca, Beatrice
Charlotte, Pekka, Vanessa

Veikko, Eeva-Liisa
Eero, Tuomas, Jukka perh.

Suku ja ystävät

Ystävällisenä kutsuna ilmoitamme, että siunaustilaisuus toimitetaan 8.9. klo 14.30 Helsingin Vanhassa Kirkossa. Kimpun sijaan vain yksi valkoinen ruusu. Jaakko Hintikan muistoa voi kunnioittaa tekemällä lahjoituksen Jaakko Hintikan muistorahastoon IBAN: FI5640550012254138 BIC: HELSFIHH
Ilmoittautumiset muistotilaisuuteen 28.8. mennessä:
Hautaustoimisto Armas Borg, p. 09 6129890 tai
armas.borg@kolumbus.fi

Rakkaamme

Sisko Sanelma Honkanen

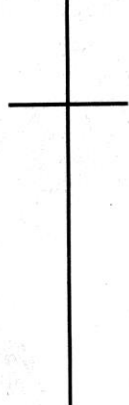
o.s. Hintikka

s. 10.2.1931 Uuraisilla
k. 11.3.2015 Uuraisilla

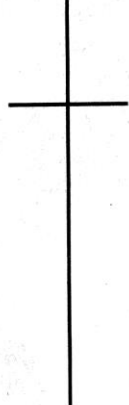
Kaipaaksella muistaen

Pekka ja Soili
Henrika, Luka ja Rianna
Juha-Pekka, Nina, Otso ja Senni
Lauri, Pirkko ja Sakari
Taina ja Ilkka
Aapo, Anna-Mari, Sonja, Akseli ja Pekko
sukulaiset ja ystävät

*Ehti iltaan elon päivät,
tuli rauha sydämeen,
Taivaan Isä otti vastaan
matkalaisen väsyneen.*

Siunaus toimitettu Uuraisten kirkossa 28.3.2015
läheisten ja ystävien läsnä ollessa.
Lämmin kiitos osanotosta. Kiitos Ruskolan ja Rinteelän
henkilökunnalle mummun hyvästä hoidosta.

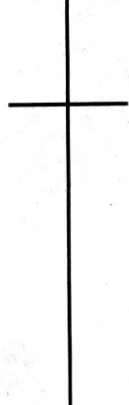
Rakkaamme

Sylvi Eira Hintikka

s. 11.08.1931 Uurainen
k. 19.02.2015 Jyväskylä

Kaivaten
Juha ja Brita
Ilpo
Toni
Janne ja Sylvia
sisaret ja veli perheineen
muut sukulaiset ja ystävät

*Soitteli tuuli jo kauan meille
surun viestiä hiljalleen,
katseli aikaa elämän Herran,
kutsui pois sairaan ja väsyneen.*

Siunattu läheisten läsnä ollessa. Lämmin kiitos osanotosta
suuresta surussamme. Kiitos Uuraisten Ruskolan ja Rinteelän
henkilökunnalle mummon hyvästä hoidosta.

Sisko Sanelma ja Sylvi Eira Hintikka olivat keskenään kolmansia serkkuja.

Viereisessä kuvassa Sylvi ja Pentti Hintikka, nyt molemmat edesmenneitä.

Rakkaamme, agronomi

Aino Alli Mirjami

Hintikka

s.29.1.1937 Vihanti
k.10.3.2015 Rovaniemi

Kaivaten

**Valma-sisko ja lapset
perheineen**

**Anna-Liisa ja lapset
perheineen**

**Liisa ja lapset
perheineen**

muut sukulaiset ja ystävät

*Lähti lentoon enkeli taivaan,
tuli luokse ystävän*

– tädin parhaan.

Kosketi hiljaa

posken nukkaa,

nosti siivilleen

Ainon armaan,

vei turvaan

paikkaan varmaan.

Siunaus toimitettu 2.4.2015

omaisten ja ystävien läsnä-
ollessa Hankasalmella.

Lämmin kiitos osanotosta.

Agronomi Aino Hintikka in memoriam

Agronomi Aino Hintikka kuoli 10. maaliskuuta 2015 Rovaniemellä 78-vuotiaana: Hän oli syntynyt Vihannissa 29.1.1937.

Päästyään ylioppilaaksi Oulun tyttölyseosta Aino Hintikka opiskeli Helsingin yliopiston maatalous-metsätieteellisessä tiedekunnassa kotieläintiede pääaineenaan ja valmistui agronomiksi vuonna 1965.

Aino Hintikka teki elämäntyönsä neuvontatehtävissä maatalouden, lähinnä kotieläintuotannon, alalla. Hän oli Suomen 4H-liiton kotieläinagronomina 1966-1972 ja Savonlinnan seudun Osuuskunta Tuotteen lihantuotantoneuvojana 1972-1974. Suomen Kotieläinjalostusyhdistyksen (sittemmin FABA) piiriagronomina Lapissa hän oli 1974-1996 eläkkeelle jäämiseensä asti. Eläkkeelle jäätyään hän jäi Rovaniemelle.

Rakkaamme

**Taimi Eeva Liisa
Hintikka**

o.s. Närhi

s. 8.9.1933 Sumiaisissa
k. 31.8.2015 Suolahdessa

*Aina apuasi muille annoit
Hoidit hyvin ja huolta kannoit
Nyt on sinun vuorosi levähtää
Maiset huolet saat taaksesi jättää*

Syvästi kaivaten

**Teijo ja Mia
Tuovi, Meeri, Taisto ja
Antero perheineen**

Ystävällisenä kutsuna ilmoitamme, että siunaus toimitetaan lauantaina 19.9.2015 klo 10 Sumiaisten kirkossa, minkä jälkeen muistotilaisuus seurakuntakodissa.

Työtehtävissään Ainosta tuli tunnettu ja pidetty henkilö koko maassa, varsinkin Lapin alueella. Parhaimmillaan hänen työalueensa käsitti lähes puoli Suomea, Lapin perukoilta pitkälle itäiseen Suomeen asti. Matkat hän kulki omalla autollaan, oli ajokeli millainen tahansa.

Ainon sydäntä lähellä oli Lapin alueen maatalous ja ennen kaikkea karjatalous. Tutuksi tulivat paitsi Lapin navetat ja lehmät myös viljelijäperheet. Ainosta tuli monelle karjankasvattajalle pirstävä ja elämänuskoa antava ystävä, jonka vierailua tilalle odotettiin. Hän pystyi antamaan realistisia ja kulloiseenkin tilanteeseen sopivia neuvoja ja ohjeita karjatalouden kehittämiseksi sekä yksityisillä tiloilla että alueellisissa ja valtakunnallisissa tilaisuuksissa. Ainosta tuli voimakas Lapin ja sen asukkaiden puolustaja.

Aino oli luonteeltaan hyvin sosiaalinen ja osallistuva henkilö. Hän toimi aktiivisesti muun muassa Lapin agronomeissa. Myös Zonta-järjestön toiminta oli hänelle tärkeää. Rakas harrastus Ainolle olivat lukeminen sekä kirjallisuuserhot. Ajanvietettä hänelle toivat myös monet pelit, joita hän harrasti sekä yksin että ystäväpiirissä. Eikä liikuntakaan ollut hänelle vierasta. Nuorempana hän oli taitava laskettelija ja seniorina hän osallistui viimeiseen asti Kunnossa kaiken ikää -aktiviteetteihin.

Aino oli innokas matkaaja. Kotimaassa matkat suuntautuivat Lapin lisäksi eri puolille Suomea ystäviä ja sukulaisia tapaamaan. Lukuisilla ulkomaanmatkoilla häntä kiinnostivat kulttuurit ja ihmiset.

Ainolla oli laaja ystäväpiiri, ja hän oli uskollinen ystävilleen. Helposti lähestyttävänä ihmisenä hänestä tuli myös turvallinen luottohenkilö. Hyvän huumorinsa ja sananvalmiutensa ansiosta hän oli yleensä seurueen keskipisteenä, olivat sitten kyseessä ystävät tai rakkaat sukulaiset. Aino vietti paljon vapaa-

aikaansa Hankasalmella veljiensä perheiden luona sekä läheisten ystäviensä kodeissa.

Kirjoittaja on Aino Hintikan opiskelijakaveri ja ystävä.

LIISA SYRJÄLÄ-QVIST

MESTARI LOOGIKKO

ELÄMÄNTYÖ: Keskiviikkona 86-vuotiaana kuollut filosofi Jaakko Hintikka työskenteli vielä viime viikolla.

KANSAINVÄLISESTI arvostettu filosofi **Jaakko Hintikka** kuoli keskiviikkona Porvoossa lyhyen sairauden jälkeen. Hintikka oli kuollessaan 86-vuotias.

Hän oli sellainen valovoimainen inspiraation lähde, kuvailee Hintikan pitkäaikainen työtoveri, filosofi **Ilkka Niiniluoto**.

Vuonna 1929 syntynyt Hintikka väitteli tohtoriksi matemaattisen logiikan alalta vuonna 1953. Hänet nimitettiin 30-vuotiaana käytännöllisen filosofian professoriksi Helsingin yliopistoon.

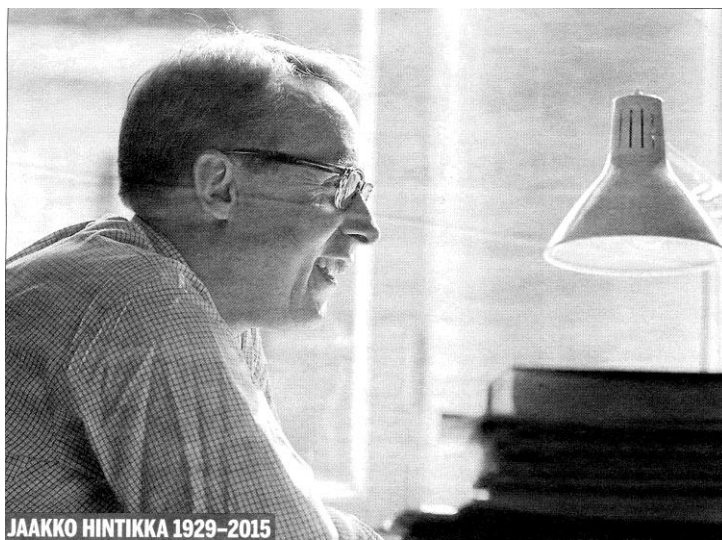
Helsingin yliopiston jälkeen hän toimi filosofian professorina Yhdysvalloissa muun muassa Stanfordin ja Bostonin yliopistoissa. 1960-luvulla Stanfordin yliopistoa pidettiin maailman johtavana filosofian yksikkönä.

Hintikan tohtorioppilaina ovat olleet useimmat maamme filosofian professorit, kuten Helsingin yliopiston emeritusprofessori Ilkka Niiniluoto.

Niiniluoto oli Hintikan tutkimusryhmässä mukana 1970-luvulla. Hän työskenteli Suomen Akatemiassa Hintikan tutkimusryhmässä tutkimusassistenttina.

1970-luvulla Hintikasta tuli Suomen Akatemian tutkijaprofessori. Vuonna 1971 hän kutsui Niiniluodon tutkimusassistentikseen.

HINTIKKA oli Niiniluodon mukaan erittäin innostava opettaja. Hän vaikutti osaltaan siihen, että Niiniluoto vaihtoi matematiikan opiskelun filosofiaan. Hintikka vaikutti Niiniluodon mukaan laajemminkin ratkaisevasti hänen uransa kehitykseen.

JAAKKO HINTIKKA 1929–2015

Jaakko Hintikka oli kansainvälisesti arvostetuimpia suomalaisfilosofoja.

ILTA-SANOMAT

**MATTI
TUOMINEN**
matti.tuominen
@iltasanomat.fi

KUKA?

- Jaakko Hintikka (1929–2015) toimi filosofian professorina Suomessa ja maailmalla. Hän työskenteli Yhdysvalloissa muun muassa Stanfordin ja Bostonin yliopistoissa.
- Hän koulutti 1960-luvulta lähtien lähes kaikki Suomen filosofian professorit.
- Hintikan työ on vaikuttanut myös tietojenkäsittelytieteen ja tekoälyn tutkimukseen.

Hintikan työ jatkui aina viime viikolle saakka.

- Hän piti jatkuvasti yhteyttä yhteistyökumppaneihin ja oppilaisiin Suomessa, vaikka hän tekikin hienon kansainvälisen uran, Niiniluoto kertoo.

Hintikalla oli Niiniluodon mukaan suuri merkitys suomalaisen filosofian kentässä. Hintikka vaikutti paljon myös siihen, millaisia aiheita filosofian piirissä nykyään tutkitaan.

- Hintikan tutkimuksella on ollut merkitystä myös tietojenkäsittelytieteen ja tekoälyn tutkimuksessa, Niiniluoto lisää.

Niiniluodon mukaan Hintikka oli mestariloogikko ja uusien ideoiden jatkuva kehittäjä. Hintikka jatkoi entisen kollegansa mukaan työtään hämmästyttävällä energialla lähes 60 vuoden ajan.

NIINILUOTO kertoo, että Hintikka teki usein työprojekteja nuorempien tutkijoiden kanssa.

- Hän luonnosteli usein jonkun ajatuksen, ja siten nuorempi tutkija vei sen työn loppuun, Niiniluoto kertoo.

Viimeiset vuotensa Hintikka asui Porvoossa vaimonsa, filosofi **Ghita Holmström-Hintikan** kanssa.

Kirjoitti rakkaustarinastaan kirjan viime vuonna

LAAJA YLEISÖ muistaa **Jaakko Hintikan** tieteellisten ansioiden lisäksi myös siitä, että hän kirjoitti vuosi sitten rakkaudentäyteisen kirjan suhteestaan toiseen vaimoonsa **Merrill Hintikkaan** (1939-1987).

Kirjassa Hän valitsi nimekseen Merrill Hintikka (WSOY) Hintikka kertoo, kuinka hän tapasi Merrillin vuonna 1975 New Yorkissa filosofikerman vuosikokouksessa.

Illan keskustelu jatkui Hintikan huoneessa, sitten sängyssä, jossa Jaakko ja Merrill rakastelevat ”hellästi mutta kömpelösti”: Pian rakastavaisista tulikin erottamattomat. He olivat yhteydessä toisiinsa aina kun se vain oli mahdollista.

Hintikka kertoi Helsingin Sanomien Kuu-kausiliitteessä halunneensa kirjalla ”inspiroida nuoria tutkijan uralle osoittamalla, ettemme me tutkijat ole vain ajatus-koneita”.

Kirjassa kerrotaan myös, kuinka Merrill, silloiselta nimeltään Jane Merrill Bristow, osallistui 1958 keskusteluun **John F. Kennedyn** kanssa ja esitti kirjan mukaan asiantuntevia mielipiteitä. Tämän seurauksena hän sai kirjan mukaan kutsun tavata Kennedy yksityisesti. Kennedy ja Merrill rakastuivat.

Kahden vuoden päästä Kennedystä tuli Yhdysvaltain presidentti. Kirjan mukaan satunnaiset tapaamiset jatkuivat jonkin aikaa.

Tuore kirja ei ollut ainoa teos, jossa Hintikka kertoo vaimostaan. Hän kirjoitti tästä kuvauksen myös vuonna 2005 ilmestyneeseen Dictionary of Modern American Philosophers -hakuteokseen. Siinä hän kuvaili vaimoaan monilahjakkuudeksi, joka osasi muun muassa pelata blackjack-korttipeliä sekä etsiä koripalolahjakkuuksia.

Artikkeli on ollut Ilta-Sanomissa 14.8.2015

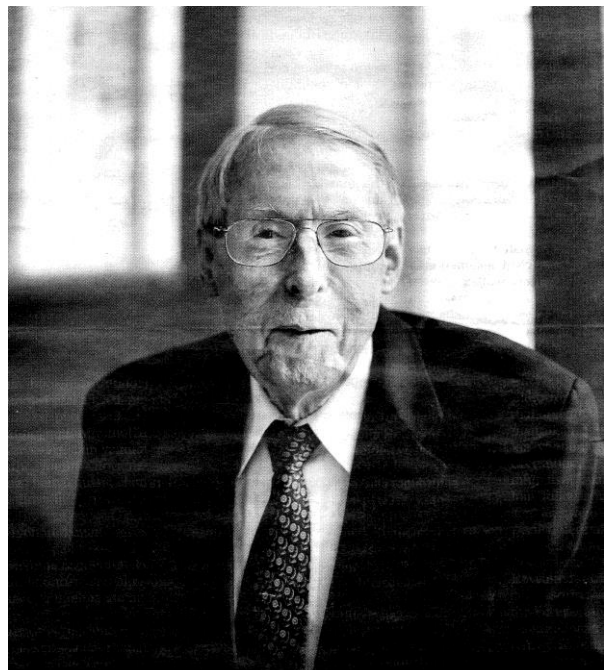
Jaakko Hintikka 1929-2015

Logiikan uranuurtaja kehitti inhimillisen ajattelun välineitä

LOOGIKKO ja filosofi **Jaakko Hintikka** kuoli 86-vuotiaana lyhyen sairauden jälkeen Porvoossa 12. elokuuta. Hintikka oli kautta aikojen kansainvälisesti tunnetuimpia suomalaisia tutkijoita, joka teki loisteliaan uran inhimillisen ajattelun välineiden tutkijana Suomen ja Yhdysvaltojen yliopistoissa.

Kaarlo Jaakko Juhani Hintikka syntyi Helsingin maalaiskunnassa 12. tammikuuta 1929. Hän opiskeli Helsingin yliopistossa matematiikkaa Rolf Nevanlinnan ja filosofiaa Georg Henrik von Wrightin oppilaina.

Väiteltään matemaattisen logiikan alalta Helsingin yliopistossa 1953 hän toimi 1956-59 Harvardin yliopiston vierailevana tutkijana Yhdysvalloissa ja hänet nimitettiin 1959 vain 30-vuotiaana Helsingin yliopiston käytännöllisen filosofian professoriksi.

HINTIKKA TEKİ kansainvälisen läpimurtonsa 1957 keksimällä mahdollisten maailmojen semantiikan, jonka avulla voi tutkia välttämättömyyden ja mahdollisuuden käsitteiden loogisia ominaisuuksia. Vuonna 1962 hän julkaisi urauurtavan teoksen *Knowledge and Belief*, joka perusti tiedon ja uskon käsitteitä tutkivan episteemisen logiikan.

Vuodesta 1964 lähtien Hintikka vietti kevätkaudet filosofian professorina Kaliforniassa Stanfordin yliopistossa, uusina tutkimusaiheinaan todennäköisyyden ja informaation käsitteet ja niihin liittyvä induktiologiikka.

VUOSINA 1971-80 Hintikka toimi Suomen Akatemian tutkijaprofessorina, jonka tohtorioppilaina olivat useimmat maan tulevat filosofian professorit. Innostavana opettajana hän oli aina valmis jakamaan ideoitaan myös muiden tutkittaviksi. Hintikan ryhmä olikin tutkimuksen huippuyksikkö ennen kuin tätä käsitettä vielä tunnettiin maamme tiedepoliitikassa.

Keskeisiksi tutkimusaiheiksi kohosivat maattainen logiikka, kielifilosofia, uudet äärettömät formaalikielien ja peliteoreettinen semantiikka luonnolliselle kielelle. Nämä välineet tarjosivat mahdollisuuksia myös taiteellisen ilmaisun tarkasteluun sekä analyyttisen filosofian ja fenomenologian välisten yhteyksien tulkintaan.

HINTIKKA kehitti myös omaperäisen kysymysten logiikan, jonka avulla voi tarkastella Sokraateen esimerkkiin palautuvia tiedon hankinnan menetelmiä ja tieteellisen tutkimuksen luonnetta kysymysten ja vastausten sarjoina.

Kansainvälinen ura jatkui Yhdysvalloissa vuosina 1978-90 Floridan valtionyliopistossa Tallahasseeissa ja vuosina 1990-2014 Bostonin yliopistossa. Peliteoriaan pohjautuvan semantiikan kautta Hintikka loi uuden riippumattomuusystävälliseksi kutsutun IF-logiikan, joka on osoittautunut ilmaisuvoimaisemmaksi kuin monet modernin logiikan järjestelmät.

Nämä tulokset ovat avanneet uusia näkökulmia matematiikan ja luonnontieteiden perusteita koskeviin filosofisiin kysymyksiin. Hintikka tunnetaan laajalti myös tulkinnoistaan filosofian historian avainhahmoista, kuten Platon, Aristoteles, Descartes, Leibniz, Kant, Peirce, Frege, Husserl ja Wittgenstein.

Hollannissa ilmestyvän *Synthese*-lehden ja kirjasarjan *Synthese Library* pitkäaikaisena päätoimittajana 1965-2002 Hintikka oli yksi filosofian alan vaikutusvaltaisimmista julkaisijoista.

Hän toimi presidenttinä ja varapresidenttinä useissa alansa kansainvälisissä järjestöissä, kuten Association for Symbolic Logic, American Philosophical Association, International Union for History and Philosophy of Science, Division of Logic, Methodology and Philosophy of Science ja Institut International de Philosophie.

Hintikka vihittiin kunniatohtoriksi kahdeksassa yliopistossa. Wihurin kansainvälisen palkinnon hän sai yhdessä G. H. von Wrightin kanssa 1976. Tärkein huomionosoitus hänen työnsä on vuonna 2006 ilmestynyt nide *Library of Living Philosophers* -sarjassa, mitä pidetään Nobelin palkinnon veroisena saavutuksena filosofian alalla.

JÄÄTYÄÄN eläkkeelle Bostonin yliopistosta 85 vuoden iässä Hintikka muutti takaisin Suomeen ja toimi Helsingin yliopiston tutkijakollegiumin kunniajäsenenä. Hän jatkoi yli 60 vuoden mittaista aktiivista luovaa tutkimustyötään loppuun saakka.

Vielä viikkoa ennen äkillistä kuolemaansa hän osallistui esitelmöitsijänä kahteen logiikan ja tieteenfilosofian kansainväliseen kongressiin Helsingin yliopistolla.

Ilkka Niiniluoto
Gabriel Sandu

Kirjoittajat ovat Helsingin yliopiston teoreettisen filosofian emeritusprofessori ja professori, Jaakko Hintikan oppilaita ja työtovereita.

Artikkeli on ollut Helsingin sanomissa 14.8.2015

SOTAVUODET 1939-1945 JA SÄÄNNÖSTELYTALOUS

Viimeinen Suomea ja meidän sukupolviamme koskettava sota koetteli yhteiskuntaamme monin tavoin. Talvisota alkoi 30.11.1939 ja sotavuodet päättyivät nk. Lapin sotaan vasta 27.4.1945. Nyt kun sotien päättymisestä on kulunut jo 70 vuotta, tuntuu aika kaukaiselta muistella, millaista elämä oli silloin, kun melkein kaikkien elintarvikkeiden

myyntiä säännösteltiin ja niiden ostamiseen tarvittiin nk. elintarvikekortit. Sama koski myös monia tavallisia kulutustavaroita, kuten vaatteita, kenkiä, polttoaineita jne.

Elintarvikesäännöstelyä varten perustettiin v. 1939 kansanhuoltolautakunta, jonka tehtävänä oli jakaa kansalaisille elintarvike-ostokortteja ja val-

voa, että tuotannosta ohjautui elintarvikkeita kullekin kuluttajalle normitettu määrä. Sen tehtävänä oli myös valvoa kauppojen tilejä ja ostolupia. Sokeri meni kortille ensimmäisenä syksyllä 1939.

Tieto sokerin säännöstelyn aloittamisesta aiheutti heti ryntäyksen kauppoihin ja sen myötä sokerin ”hamstrauksen”. Sokeri oli siis ensimmäinen tuote joka meni kaupoissa ns. ”tiskin alle”. Kortilla sokeria sai 250 g henkilöä kohden viikossa. Kahvi tuli myös säännöstelyn piiriin lokakuussa 1939 ja siihen alettiin heti lisätä paahtimoilla lisäaineita; sikuria, viljaa tms. Siitä käytettiin silloin kahvinkorvike-nimeä. Kahvi, mausteet, sitrushedelmät yms. olivat tuontitavaraa ja niiden osalta kauppojen hyllyt tyhjenivät ensimmäisinä.

Sokerijuurikasta, sokerin raaka-ainetta, viljeltiin jossain määrin Suomessakin mutta viljelykapasiteetti maataloilla piti valjastaa tehokkaammin viljan ja juurikasvien tuotantoon. Työvoimasta oli maataloilla kova puute, sillä asekuntoiset miehet oli komennettu rintamalle ja osa maataloille tärkeistä hevosistakin vietiin sinne. Vaikka talvisota päättyikin, ei elintarvikepula helpottanut, vaan keväällä 1940 alkoi leipäviljan säännöstely. Maanviljelijät joutuivat luovuttamaan oman kulutuksen ylittävän sadon yleiseen kulutukseen.

Syksyllä 1940 laitettiin kortille maitotaloustuotteet. Silloin menivät kortille myös vaatteet, kengät, saniteettituotteet, tee, kuivatut hedelmät ja perunajauhot. Kananmunat tulivat säännöstelyn piiriin keväällä 1941. Silloin voimaan tuli myös ns. meijeripakko, jolloin tilan oman kulutuksen ylittävä maitomäärä oli lähetettävä meijeriin. Näin yritettiin suitsia ns. pimeän, eli ”mustan pörssin” voim valmistusta. Peruna, juurikkaat, tupakka, makeiset ja keinotekoiset makeutusaineet menivät kortille syksyllä 1942. Melkein kaikki elintarvikkeet, itse poimittuja tai pyydettyjä luonnonantimia lukuun ottamatta, olivat nyt säännöstelyn piirissä. Korteilla saatava kuukausiannos vastasi kalorimäärältään aikuisten kohdalla vain noin puolta normaalista ravintotarpeesta.

Elintarvikekortit oli mitoitettu kunkin henkilön iän ja työn raskauden mukaan. Mitä kuluttavampaa työ oli, sitä enemmän sai elintarvikkeita ostaa. Kortit jaettiin kevyestä A:sta alkaen (alle 7-vuotias lapsi), erittäin raskasta työtä tekevään (metsuri tms.) E:hen. Enimmillään säännöstelykortteja oli yli 150 erilaista ja yhdellä henkilöllä saattoi olla samanaikaisesti jopa 50 erilaista korttia. On aivan selvää, että näin raskas sääntelyoperaatio vaati toimiakseen melkoisen määrän erilaisia tarkastajia ja toimistotyöntekijöitä. Toisaalta se toi mukanaan myös keinottelijat, eli mustan pörssin kauppiat, jotka pyrkivät

hyötymään ihmisten puutteella. Monet jopparit tässä rikastuivatkin, koska ihmisillä oli rahaa, mutta tavara oli kateissa.

Maaseudulla asui tuolloin suhteellisesti enemmän väkeä kuin nykyisin. Elintarvikkeiden suhteen he olivat paremmassa asemassa kuin kaupungeissa asuvat. Melkein jokaisessa mökissä oli jonkinlainen peltotilkku, jossa voi viljellä ainakin perunaa ja juureksia. Suuremmassa oli jo lehmä tai kaksi ja keväällä otettiin porsas kesäksi kasvamaan. Syyskesällä oli marja- ja sienisato metsistä poimittavissa ja säilöttävissä, perunat ja juurekset korjattaviksi kuoppaan tai kellariin, sekä sika lahdattavaksi ja suolattavaksi talven varalle.

Olen itse maaseudun kasvatti ja syntynyt v. 1935. Kävin maaseutukoulun alakoulun ns. supistetussa yhden opettajan koulussa vuodet 1942-44. Alaluokkia käytiin vai syksyisin ja keväisin 5-6 viikkoa kerrallaan. Näinollen jäi aikaa olla äidin ja meillä asuvien evakkojen kanssa mukana askareissa. Evakot olivat innokkaita marjastajia ja sienestäjiä. Meille heitä oli asutettuna kaksi perhettä. Silloin, kun he asuivat meillä, sattui erittäin hyvä sienisyys. Sieniä, pääasiassa rouskuja, kannettiin metsästä valtavia määriä. Pihan reunassa kivien päällä olevassa muuripadassa ne ryöpättiin, sitten ne huuhdottiin ja suolattiin saaveihin ja lasitölkkeihin. Sienet olivat talvella mainio lisä esim. lihapullataikinaan.

Syksy oli ainakin meidän kylällä silloinkin runsauden aikaa. Metsä antoi sienten lisäksi mustikoita ja puolukoita. Kesällä poimittiin metsämansikoita ja mesimarjoja. Lammen hetteiltä ja läheiseltä suolta saatiin melkein joka syksy hyvä karpalosato. Puolukat survottiin omaan mehuunsa puiisiin saaveihin tai nelikoihin ja sieltä kylmästä aitasta pitkin talvea käytiin jyyntämässä jäistä hilloa puuro- yms. tarpeiksi.

Kesäasian teurastus oli syksyn kohokohta. Pikkutiloilla nämä kesäasiat olivat yleensä ns. pimeitä sikoja, joiden pidosta ei kansanhuollon tarkastajille hiiskuttu. Tällainen kesäpossu oli silloin meilläkin. Erääksi lokakuun lopun lauantaiksi oli isä kutsunut meille naapurikylästä Hännisen Eemelin, kuulun sianteurastajan. Jo aamuhämärissä oli pihan muuripataan laitettu vesi kuumenemaan ja ladon ovi oli nostettu pukkien päälle ulos. Minun piti tietysti pojankloppina seurata tarkasti tätä jännittävää toimitusta. Eemeli tuli, ryyppäsi korvikkeen ja lähti isän kanssa navettaan. Eemelillä oli kirves ja pitkä puukko, isällä sanko, vesikauha ja vispilä.

En päässyt näkemään mitenkä possu kolkattiin, mutta pian isä kuljetti verisankoa äidille verta koko ajan vispaten ja äiti jatkoi työtä. Sitten sian ruho nostettiin lavalle. Eemeli levitti ruskean

säkkikankaan sian päälle ja alkoi valella kuumalla vedellä säkkikangasta. Eemelin työ jatkui pitkälle iltapäivään ja sitten olikin possu kaltattu, suolistettu ja paloteltu. Sisäelimet, sorkat ja sian pää oli irroitettu ja puhdistettu. Suoletkin otettiin talteen saippuan valmistusta varten. Eemelin työ oli nyt tehty, hän puhdisti työvälineensä, ryypäsi lähtökorvikkeet ja lähti mökilleen aikamoinen lihakimpale kainalossa. Possun lihat suolattiin tiinuun ja vietiin aittaan. Talvelle oli nyt turvallista lähteä ainakin ns. ”särpimen” puolesta.

Teurastuksen jälkeisenä päivänä oli ruokana tappaiskeitto, johon laitettiin kaikkia sisäelimiä. Ainakin silloin se oli oikeaa herkkuruokaa. Enpä ole saanut sitä enää kymmeneen vuosiin.

Sitten oli vielä se teurastuksesta saatu veri, josta tehtiin verilettuja puolukkahillon kanssa. Säännöstelystä huolimatta ei silloin ollut puutteesta puhuttakaan.

Vaikka maalla ei nälkää nähtykään, niin pientä puutetta monesta ruokatavarasta, nautintoaineesta tai tarvikkeesta esiintyi usein. Yhtä jos toistakin kasvia haisteltiin ja maisteltiin. Nokkosista, suolaheinistä ja uusista voikukanlehdistä tehtiin muhennosta. Voikukanjuuria kaivettiin maasta, huuhdeltiin ja paahdettiin. Samoin paahdettiin ohran ja rukiin jyviä. Näistä saatiin jauhettuna aivan kohtuullisen makuista kahvin vastiketta, kofeiini siitä tosin puuttui.

Kahvin puute oli ongelma, mutta niin oli myös sokerin. Korteilla saatava sokeri ostettiin ainakin meillä ns. toppasokerina. Se oli hyvin kovaa ja se lohkottiin paloiksi puukolla ja vasaralla. Sitten se pienitettiin sokerisaksilla pieniksi paloiksi. Pala laitettiin suuhun ja ”kahvi” imettiin eli ryystettiin sokeripalan lävitse suuhun. Mahdollisimman pieniksi paloitettua kivenkovaa sokeria kului vähän. Jos palasokeria jouduttiin joskus ostamaan, kun toppasokeria ei ollut, palat pilkottiin sokerisaksilla neljään osaan.

Sakariinia oli makeutusaineeksi saatavana sodan alkuvuosina vapaasti, mutta sekin meni myöhemmin kortille. Luonnollisia aineita, kuten koivunmahlaa, kerättiin pulloihin ja nautittiin makeannälkään keväällä, mutta sitä sai vain vähän aikaa. Säilömään sitä ei pystynyt, koska ei ollut pakastimiakaan.

Hunajahan olisi ollut hyvä makeuttamisaine, mutta ainakaan meidän kylällä ei mehiläisiä silloin tarhattu. Imelleydistä maltaista tehty mämmi oli haluttu pääasiäiruoka varsinkin lasten mielestä. Se oli makeaa, vaikka sokeria sen päälle ei ollut laittaakaan. Makean nälkää lievitti hiukan myös imeltyttämällä tehty perunalaatikko ja uunissa kypsytetyt juurekset.

Erittäin tärkeitä ruokatavaroita olivat maito ja eläinrasvat. Kasvisöljyä ei tainnut silloin vielä

markkinoilla ollakaan. Maalla maidon sai pääasiassa omista lehmistä. Myös voi kurnuttiin kotona.

Kaupungeissa ja taajamissa piti turvautua ostokortteihin. Annokset olivat pieniä ja varsinkin kotivoista tuli ns. hamsraustuote, jota jopparit ja muutkin kävivät maaseudun taloista kyselemässä. Pimeästä voista maksettiin reilusti ja vaihdossa tarjottiin esim. kankaita, kenkiä tms. kaupungista paremmin saatavia tuotteita.

Sianliha oli myöskin suosittu mustanpörssin tavara. Mitä paksumpi oli läskikerros, sitä halutumpaa liha oli. Paasivaaran margariinia saatiin meillekin joskus kortilla. Se oli melkein valkoista ja aika suolatonta, eikä maistunut yhtään voille. Paistamisessa sitä pääasiassa käytettiin. Vaikka sota loppuikin, ei ruokapula läheskään heti hellittänyt. Tuontitarvikkeita alettiin jo kuitenkin saada ja rasvapulaa helpottamaan jaettiin raskasta työtä tekeville ns. Amerikan silavaa eli laardia. Se oli tärkeä energiaa antava ravintorasva varsinkin tukkisavotoilla.

Tupakka kuului tuohon aikaan miltei jokaisen miehen nautintoaineisiin. Tupakan tupruttelu oli silloin olevinaan miehuuden merkki, eikä sen haitallisuutta terveydelle tiedostettu. Varsinkin sotilaille olivat ns. annostupakat suorastaan elintärkeitä. Korttiannos miehille siviilissä oli neljä askia kuukaudessa (Työmiestä, Saimaata tms.), mutta sepä ei tahtonut kaikille riittää.

Sodasta huolimatta oli Suomeen saatu hankittua lehtitupakan siemeniä ja niinpä mökkien takana alettiin kasvattaa Virginiaa, Havannaa ja mitä noita ”kessumerkkejä” nyt olikaan. Tupakka oli paksuvartinen, toista metriä korkea, isolehtinen ja punakukkainen kasvi.

Syksyllä ennen hallan tuloa varret leikattiin tyvestä poikki ja ripustettiin lehtineen johonkin ilmavaan paikkaan kuivumaan. Kuivat lehdet irrotettiin rungosta ja tarvittaessa niitä kuivattiin jossakin lisää, yleensä uuninpankolla. Kuivat kessun lehdet hienonnettiin ns. kessupölkkyllä petkeleellä tai jollain muulla terällä rouheeksi, rouhe pakattiin piipun pesään tai sanomalehtipaperin suikaleeseen. Tulitikulla tulta perään ja tupruttelu saattoi alkaa. Tupakan kysyntä oli niin kova, että kotikylälläni asuva, eläinten nahkoja osteleva Karjalaisen Eemeli hoksasi talojen vin-teillä roikkuvista kessun varsissa markkinaraon. Hän osteli kessun varsia, keräili kylän saunojen lauteilta kuivuneita vastoja, irrotteli niistä lehdet ja hakkasi ne kessupölkkyllä silpuksi kessunvarsien kanssa. Sitten vain seos pusseihin ja Jyväskylän torille myymään. Olihan aine kuuleman mukaan tupakalle haissut, mutta petos paljastui äkkiä ja Eemeli oli ollut vähällä saada kunnon selkäsaunan.

Pian sodan alkamisen jälkeen alkoi tulla puute myös asusteista ja kengistä. Kankaat kauppojen hyllyiltä loppuivat tai menivät ajan sanonnan mukaan ns. ”tiskin alle”. Näppärät kädet purkivat vanhoja vaatteita ja tekivät niistä uusia tai ainakin melkein uuden veroisia.

USA:sta tuli jossakin vaiheessa Suomeen jaettavaksi nk. Kveekarien lähettämää vaateapua. Sitä taisi tulla muualtakin, ainakin Sveitsistä ja Ruotsista. Kaikki apu tuli tuolloin tarpeeseen. Tärkeimmät huollettavat asusteidenkin suhteen olivat sotilaat ja se ymmärrettiin hyvin kotirintamalla.

Eipä silloin haitannut, vaikka joskus olikin housuissa paikka paikan päällä. Kenkiä ei tahtonut jokaiselle riittää, mutta jotkut olivat keksineet jo 1920-luvun pula-aikana ruveta neulomaan vanhoista rikkiäisistä sarkahousuista ja huovikkaan risoista tallukoita. Nämä taidot kaivettiin taas käyttöön. Tallukat olivatkin lämpimät ja tosi mukavat talvijalkineet. Naapurin vanhasta suutaristakin kehittyi oikein kysytty tallukkamestari.

Kesäkenkinä alettiin käyttää puukenkiä, joissa oli teollisesti sorvatut pohjat. Remmeinä niissä oli pääasiassa paperinarua. Kumisaappaita ei tahtonut saada edes ostoluvalla. Sama koski polkupyörän renkaita. Molempia yritettiin paikkailla aivan viimeiseen saakka. Sitten keksittiin kumiteräsaapas, jossa oli terä kumia ja varsi nahkaa. Näin säästettiin arvokasta tuontitavaraa, koska pelkän kumiterän tekemiseen meni vähemmän kumi- raaka-ainetta kuin kokokumisaappaaseen. Kun ostoluvalla saatiin kumiterät, etsittiin jostakin risat nahkasaappaat tai pieksut. Suutari istutti vanhat varret uusiin kumiteriin ja niin oli käytettävissä uudenveroiset, vedenpitävät kengät. Kumiteräsaappaat olivat joillekin niin mieluisia kenkiä, että niitä kaipailtiin vielä silloinkin, kun sai jo ostaa oikeita pitkävartisia ”nokialaisia”. Kumiterissä ei jalka hikoillut siten, kuin täyskumisissa ja olivat ne hiukan kevyemmätkin. Kumiteräsaappaista ja tallukoista ilmestyi myöhemmin laulelmatkin.

Meillä oli kotona vain yksi polkupyörä, isän Husqvarna, jolla minäkin opettelín tangon välistä polkien ajamaan. Renkaat menivät pyörästä niin riekaleiksi, että se sai jäädä ladon nurkkaan. Antti-setä tuli rintamalta meille lomille ja halusi ottaa pyörän kulkuvälineeksi kirkonkylän reissulle. Kun Antti tutki pyörän renkaat, hän totesi ne loppuun ajetuiksi ja poisti ne vanteilta. Sitten hän löysi jostakin paksua manillaköyttä, pyöritteli sitä vanteiden päälle ja satoi jollakin langalla köyden vanteisiin kiinni. Sitten Antti lähti pyörällä matkaan, mutta en enää muista, pystyikö hän

ajamaan sillä koko 14 km:n matkan. Minäkin kokeilin pyörää niillä narurenkailla, mutta isä oli sitä mieltä, että vanteet menevät piloille ja nosti pyörän navetan vintille. Joskus myöhemmin saatiin renkaiden ostolupa ja päästiin sillä taas kauppa- yms. asioita hoitamaan.

Sähkövaloja ei kotikylällä vielä tuolloin ollut. Valaisimina olivat normaalisti öljylamput ja lyhty. Joskus käytettiin myös kynttilöitä. Valopetroli, kuten kaikki polttonesteet, olivat kortilla. Petrolia jouduttiin pihistämään siten, että lasi otettiin lampusta pois ja poltettiin sitä oikein pienellä liekillä eli ”kitupiikkinä”. Jos uunissa paloi tulet, se sammutettiin ja pidettiin ns. ”hämäränhyssy”. Lukemisharrastusta keho valaistus tietysti rajoitti. Päivänvalo piti siihen aikaan käyttää mahdollisimman tarkasti hyväksi.

Jossakin vaiheessa tuli markkinoille karbidilamput, joiden polttoaineena oli karbidimassa. Kun siihen massaan lisättiin vettä, muodostui kirkkaasti palavaa kaasua. Lamppujen rassaminen oli kuitenkin aika työlästä ja karbidi haisi pahalle. Joitakin räjähdys-onnettomuuksiakin karbidilamput aiheuttivat. Ne jäivät melkein heti pois käytöstä kun valopetrolia alkoi taas saada.

Polttonesteitä käyttäviä koneita meillä ei ollut, mutta kyläosuuskunnan puimakonetta pyörittävään ns. maatalousmoottoriin tarvittiin viljanpuintaikaan petrolia, naftaa tms. polttonestettä. Sille piti silloin saada ostolupa. Tämä maatalousmoottori oli sellainen kuulasytteenen ”porilainen”. Kylän ukot sanoivat sen olevan niin vaatimaton polttonesteen suhteen, että hätätilassa se käy jopa vanhalla piimälläkin.

Viimein tuli kauan odotettu rauha. Sen myötä tulivat myös raskaat rauhanehdot ja sotakorvaukset. Työtä oli valtavasti ja intoa ja yrittämisen halua riitti. Niukkuutta monista tavaroista piisasi vielä monta vuotta. Sementtiä säästettiin vielä pitkän aikaa laittamalla valuun betonin sekaan mahdollisimman paljon kiviä. Vanhoja rautanauvoja oiottiin ja manailtiin, kun ne eivät tah- toneet mennä puuhun. Kahviinkin piti vielä kauan lisätä sikuria. Sanotaan, että kaikki loppuu aikanaan. Niin loppui myös säännöstely. Viimeisenä vapautettiin säännöstelystä kahvi. Se tapahtui vasta 1.3.1954.

Ilpo Hintikka

Lähteet:

- omat muistelukset
- Kun kansa selviytyi; Meri ja Untamo Utrio, 1994

ENSIMMÄINEN EVAKKOMATKA

Lucina Heikintytär Hintikan (1871-1935) poika Johan Edward (Eetu) Niiranen (1893-1977) kirjoitti käsin yli 400 sivuiset muistelmat suvustaan, elämästään ja ajatuksistaan maailman menosta vaimonsa Lyylin (1899-1972) kuoleman jälkeen. Eetu oli puheenjohtaja Ilkka Niirasen isoisa.

Talvisodan päättymisen 75-juhlavuoden kunniaksi Eetun muistelmista on poimittu ensimmäisen evakkoretken tapahtumia.

Perhe asui Viipurin kaupungissa vuoteen 1925 saakka, jolloin he saivat valmiiksi asuinrakennuksen ostamalleen pienehkölle maatilalle Viipurin maalaiskuntaan Korteojalle. Se sijaitsi lähellä Honkaniemen pysäkkiä Pietarin radan varressa noin 15 km kaupungista. Perheeseen kuului vanhempien lisäksi kolme poikaa, Martti (1921-2012), Veikko (1923-2014) ja Jaakko (1930-2010).

Kuvassa on Niiraset Viipurin maalaiskunnan Korteojalla 1933 Vanhemmat Lyyli ja Eetu (Johan Edward) sekä pojat ikäjärjestyksessä Martti, Veikko ja Jaakko.

Talvisota alkoi 30.11.1939, jolloin Viipuria pommitettiin ensimmäisen kerran. Eetu oli ollut töissä Karjalan kirjapainossa Viipurissa painajana 16 vuotta. Joulukuun ensimmäisenä päivänä hän matkusti aamulla töihin kuten tavallisesti. Päivän aina pommitus lisääntyi kaupungissa ja työn tekemisestä ei tullut enää mitään. Tämä olikin hänen viimeinen työpäivänsä tässä kirjapainossa. Pommituksen vuoksi junat eivät enää kulkeneet ja kotiin oli käveltävä.

Siitä alkoivat toimenpiteet kodin jättämistä varten. Kellari jäi täyteen perunoita, vehnää oli useampi sata kiloa ja säkit varustettiin nimilapuilta. Eräs tuttu mies lupasi hoitaa ne edelleen ja hoitikin. Eetu sai niistä aikoinaan maksun, mutta ne olivat kuivuneet niin paljon, että maksua tuli vain puolesta määrästä säkkejä.

Itsenäisyyspäivänä 1939 koti jouduttiin jättämään. Kaksi lehmää jäi navettaan ja ne luvattiin toimittaa jonnekin talteen ja niin tapahtuikin.

Aamulla tuli poliisi yhden miehen kanssa hakemaan miehiä kenttälainoitusoihin. He määräsi-vät Martin tulemaan Säiniön koululle. Ennen kokoontumispaikalle lähtöään hankittiin hänelle palttoo ja kumiteräsaappaat.

Perhe hajosi. Muu perhe lähti Honkaniemen pysäkille. Ilta oli hämärä, mutta taivaanranta loisti punaisena. Kerrottiin Summan kylän olevan tulesa. Juna saapui ja vei vanhemmat kahden pojan kanssa Viipurin asemalle. Täällä ilmoitettiin, että tavarajuna vie heitä eteenpäin. Heidät määrättiin nousemaan erääseen vaunuun, mutta siellä oli kuollut nuori mies. Asemamiehet veivät hänet pois ja jonkin ajan kuluttua juna lähti kohti tuntematonta tulevaisuutta.

Samaan vaunuun oli joutunut yksi mies, joka kertoi asuneensa lähellä Iniön linnaketta. Hän oli lähtiessään valjastanut hevosen ja kuormannut karruun tavaraa niin paljon kuin siihen sai mahdumaan. Kuorman päälle hän oli vielä laittanut sairaa veljensä. Lähistöllä oli Kronstadtin linnoitus, josta oli ammuttu Iniön linnoitusta. Ammus oli kuitenkin pudonnut miehen hevoskuorman viereen. Hän joutui shokkiin eikä tiennyt, mitä oli tapahtunut veljelleen tai kuormalle. Hän löysi itsensä Viipurin asemalta. Mies oli vielä sen verran sekaisin, että vaunussa olevat naiset pelkäsivät häntä. Hänet onnistuttiin siirtämään jollakin asemalla junailijan vaunuun.

Juna saapui aikanaan Riihimäen asemalle. Ovenraosta annettiin heille ohjeita. Kohteena olisi Mänttä ja sieltä edelleen Jämsä. Eetu tiesi sen verran Mäntästä, että siellä valmistetaan paperia ja samoin Jämsänkoskella, josta oli tullut tuhansia

kiloa paperia hänen työpaikkaansa Karjalan kirjapainoon. Hän ei ollut koskaan kuitenkaan tullut katsoneeksi kartasta missä Jämsä ja Jämsänkoski sijaitsivat.

Mäntässä heidät ohjattiin jollekin koululle, jossa pidettiin tervehdyspuhe. Puheessa sanottiin heidän olevan jonkinlaista vaihtoa. Mänttäläisten nuoret miehet olivat menneet Karjalaan ja he vuorostaan tänne. Tervetuloa vaan! Koulun lattialle käytiin nukkumaan. Se oli ensimmäinen kerta alkaa pitää lattiaa sänkynä. Sen he joutuivat kokemaan moneen kertaan.

Aamulla heräämisen jälkeen oli matkanteko edessä. Sitä ennen he saivat hernekeittoa ateriaksi. Paikkakuntalaiset kertoivat, että itse Serlachiuksen vuorineuvoksetar oli ammentanut heille keittoa. Sen täytyi olla suuri hetki ko. neuvoksetarelle tehdessään jalon teon isänmaalle ja heille. Harvoinpa vuorineuvoksettaren soppaa on tarjolla.

Mäntästä lähdettiin Jämsään ajoneuvolla, joka oli kuorma- ja linja-auton risteytys. Siinä oli iso ajohytti, johon sopi muutama henkilö istumaan ja hytin takana oli lava. Matkaa oli noin 45 km ja kyyti tavattoman kylmä.

Jämsässä jaettiin evakoita sinne ja tänne. Niiraset joutuivat Arvaja-nimiseen taloon. Talo oli iso ja vanha. Sen pihaan johti mutkainen mäkinen tie. Siinä oli 150 vuotta vanha tupa ja neljä uudempaa huonetta. Niiraset majoitettiin vanhaan kylmään sivurakennukseen. Talossa oli isäntä, emäntä ja isännän veli sekä jonkin verran lapsia.

Muutaman päivän kuluttua Eetua pyydettiin Jämsän kirjapainoon töihin. Heille myös luvattiin etsiä asunto lähempää kirjapainoa. Pimeä jouluvietettiin Arvajan talossa. Lahjoja ei juurikaan ollut pukinkonttiin, Jaakolle oli sentään ostettu domino-nappulat.

Niiraset pääsivät muuttamaan lähellä Jämsän keskustaan olevaan mökkiin, joka oli kalustettu astioineen. Martista he kuulivat ensimmäisen kerran tammikuun puolivälissä saatuaan häneltä kirjeen. Helmikuussa Eetu kuuli heidän lehmistään. Eräs heidän Korteojan naapureista oli kirjoittanut, että heidän kylän lehmät ovat Pohjanmaalla Härmässä useissa navetoissa. Jämsästä lähtikin eräs mies Härmään ottamaan selvää siitä, kenen lehmiä siellä on ja missä navetassa. Evakot maksoivat yhteisesti tiedustelumiehen matkan. Niirasten lehmät olivat kahdessa talossa. Eetu kirjoitti molemmille ja nuoremasta lehmästä he sopivat kaupasta. Toisen talon isäntä ei ollut valmis sopimaan hinnasta. Eetu lupasi tulla toukokuussa Härmään.

Talvi Jämsässä oli hyvin kylmä. Aamuisin Eetun mennessä töihin oli pakkasta usein yli 40 astetta.

Aika kului ja sota läheni loppuaan. Niiraset olivat selvillä sodasta, koska eräs heidän naapu-

rinna kuunteli Tiltua. Se kertoi, missä venäläiset olivat. Kyseisen radioaseman kuuntelu ei ollut sallittua, mutta sieltä sai rintamien liikkeistä enemmän tietoa kuin Suomen radiosta.

Maaliskuun 13. päivä tuli rauha. Niiraset kuulivat radiosta, kun Tanner luki rauhanehtoja. Tullevaisuus tuntui hyvin toivottomalta. Eräänä huhtikuun päivänä Jämsään tuli sodasta Martti. Perhe oli taas koossa.

Kirjapainoon sodasta palasi myös painaja ja Eetun työt alkoivat loppua. Oli alettava miettiä, mitä seuraavaksi?

Päätettiin, että Eetu ja Martti lähtevät etsimään töitä ja asuinpaikkaa. Ensin kuitenkin lähdettiin Härmään järjestelemään lehmäasioita. Nuorempi lehmä myytiin sovitusti ja he yöpyivät siinä talossa. Seuraavana päivänä saatiin toisestakin lehmästä kauppaa.

Matka jatkui Tampereelle, mutta sieltä ei löytynyt työtä, joten jatkettiin eteenpäin Turun kautta Helsinkiin, jossa he yöpyivät nykyisessä Sibelius-Akatemiassa. Makuupaikkoina olivat kerrossängyt, joissa oli viisi kerrosta. Aamulla he lähtivät Petu-enon (Johan Petter Hintikka) ja Ida-vaimon luokse, jossa heille luvattiin yösija niin pitkäksi aikaa kuin oli tarpeen.

Ensin mentiin kirjaltajaliittoon, sillä sen kautta oli saanut usein töitä. Liitto antoi rahaa 1.000 mk, jonka se oli saanut annettavaksi Ruotsin liitolta avustukseksi siirtoväkeen kuuluville.

Jonkin ajan kuluttua löytyi erästä kirjapainosta työpaikka. Samaan aikaan he saivat Pakilasta pienen vinttihuoneen asunnoksi. Muu perhe muutti Jämsästä Helsinkiin. Kodin varustelu alkoi aivan alusta, astioista lähtien, mutta perhe oli taas koossa.

Uusi asunto löytyi Oulunkylästä ja pojatkin saivat töitä. Eetun työ päättyi, koska sodasta palasi lisää miehiä. Uusi työ löytyi syksyllä Hämeenlinnasta. Jouluksi hän tuli perheen luokse. Uusi työpaikka löytyi Helsingistä.

1941 Saksa hyökkäsi Venäjälle ja tähän sotaan Suomikin joutui heinäkuussa. Hitler piti puheen, josta ilmeni Suomen olevan taistelussa Venäjän kanssa. Martti kutsuttiin asepalvelukseen elokuussa 1941.

Suomalaiset valloittivat Kannasta takaisin. Viipuri valloitettiin elokuun lopulla ja Niirasilta tuli halu lähteä entiselle asuinpaikalle.

Matka alkoi Helsingistä Lahteen, jossa he tapasivat entisen naapurin. Junalla matkattiin Luumäelle, jossa makuupaikkana oli koulun lattia. Sieltä jatkettiin linja-autolla Lappeenrannan kautta Juustilaan, jossa sijaitsi Viipurin maalaiskunnan esikunta.

Lyyli ja Jaakko lähtivät linja-autolla, mutta Eetu meni Veikon kanssa polkupyörillä. Viipuriin

tultua tie nousi pystyyn Papulan, jossa oli lohdu-ton näky, koska lähes kaikki talot olivat poltettu. He asettuivat asumaan Säiniölle venäläisten teke-mään taloon.

Honkaniemessä oli Niirasten talo poltettu ja ulkorakennukseen oli osunut tykin ammus. Naapurin talo ja ulkorakennus olivat pystyssä ja he pääsivät sinne asumaan.

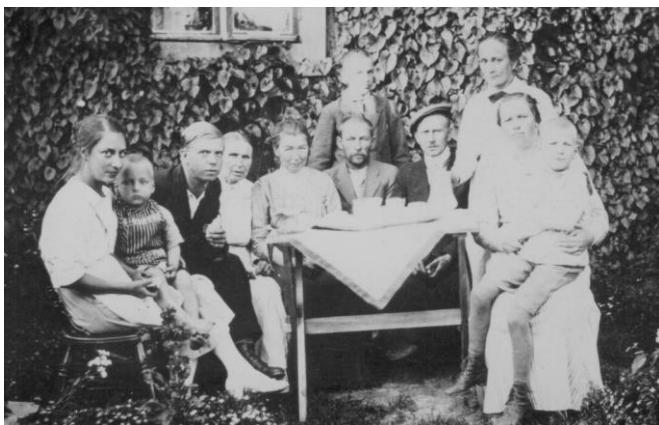
Kesällä 1942 alkoi heidän tontillaan rakennus-työt. Valtiolta oli saatu hirsiläjä, josta oli monen-laista harmia. Puut olivat kotoisin taistelulinjoilta ja niissä oli rautaa, joka haittasi sahaamista. He rakensivat pikkumökin ja korjasivat ulkoraken-nuksen.

Eetun ja Lyylin elämä alkoi vaikeuksien jälkeen asettua uomiinsa. Saatiin hankittua lehmät ja sie-menviljat. Työpaikkakin löytyi viipurilaisesta kir-japainosta.

Veikko joutui sotaan tammikuussa 1942. Martti haavoittui vakavasti syyskuussa 1942. Hän oli ensimmäisellä toipumislomalla kotonaan mar-raskuussa kolmisen viikkoa, jonka jälkeen hoidot ja toipumisomat jatkuivat aina seuraavaan kesään saakka.

Tämä oli Niirasten ensimmäinen evakkoretki. Toisen muistelmia on seuraavassa lehdessä.

Ilkka Niiranen

Hintikoita vuonna 1920

Vasemmalta oikealle: Martta Hintikka, Heikki Hintikka, Johan Edwad Niiranen, Lyydia Brunell, Lucina Sofia Airaksinen (ent. Niiranen os Hintikka), Aaro Ilian Hintikka, Johan Petter Hintikka, Maria Hintikka, Ida Hintikka ja Aimo Hintikka. Seisomassa takana Tauno Hintikka.

Niirasia ja Hintikoita vuonna 1926

Lapset edessä vasemmalta: Veikko Niiranen, Martti Niiranen, Into Honkasalo ja Heikki Hintikka. Vasemmalta: Pekka Airaksinen (Lucinan toinen mies), Edwad Niiranen, Lyyli Niiranen, Aimo Hintikka, Maria Hintikka, Iida Hintikka, Uuno Honkasalo, Lyydia Brunell, Petter Hintikka ja Aino Honkasalo.

Ilpo Hintikka 80 vuotta

Ilpo Hintikka juhli 22.8.2015 80-vuotispäiviä ja puolisonsa Raijan kanssa yhteisen taipaleen 45-vuotispäiviä mökillään Uuraisten Kynämöisillä. Sukuneuvosto oli kattavasti mukana juhlimassa päivänsankareita.

Vielä kovasti onnea Ilpolle ja Raijalle sekä pirteitä tulevia vuosia.

Historian havinaa sukuseuran perustamisen tiimoilta

Oheinen kirje postitettiin alkutalvesta 1985 pienelle piirille Hintikoita ja sen seurauksena seuran perustaminen lähti viriämään. Perustava kokous pidettiin Rautalammilla 3.8.1985 koulukeskuksessa, jossa paikalla oli 250 sukulaista. Kaikkien näiden koolle kutsuttujen henkilöiden sukulaisuus yhteydet sekä eri sukuhaarojen selvittäminen oli iso urakka. Siinä puursivat puuhamiehet ja -naiset yhteistyössä. Heistä on syytä mainita ainakin Helvi Ritvanen, Alli Hintikka ja Anni Haapamäki, jotka kutsuttiin kunniajäseniksi Jyväskylän sukukouksessa 1992.

J.H.

PALAUTUSOSOITE (4.3.85 1985 mennessä)

Väinö J. Hintikka

Merikatu 1 B

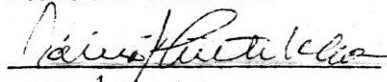
00140 Helsinki 14

Hyvä Hintikka!

Pieni piiri helsinkiläisiä Hintikoita on parin viime vuoden aikana kokoontunut etsimään Hintikka-suvun juuria. On myös keskusteltu mahdollisen sukuseuran perustamisesta. Siinä mielessä lähetämme Teille tämän kirjeen. Jos asia kiinnostaa, pyydämme palauttamaan allaolevan "lomakkeen" täytettynä tämän kirjeen vasemmassa ylänurkassa olevalle henkilölle.

Helsingissä, tammikuussa 1985.

Toimeksi saaneena:

Väinö Hintikka

PALAUTETAAN 4.3.85 1985 mennessä.

Irroitetaan tästä ja lähetetään yllämainittuun osoitteeseen

NIMI:

OSOITE:

AMMATTI:

Synt.aika ja -paikka:

JUURET (alkuperäinen kotitalo tms.)

TIETOJA oman sukuhaaran vaiheista taaksepäin (tarvittaessa erillinen loite).

OLEN KIINNOSTUNUT SUKUSEURASTA Rasti ruutuun ☐

Kuvakatsaus sukuseuran historian ajalta

Ensimmäiseen sukokokoukseen saapuu sukulaisia

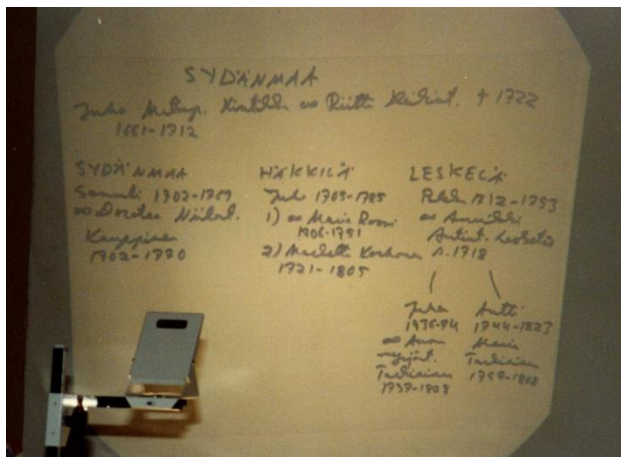
Rautalammilla 1985. Tässä mm Matoniemen perhettä

Juhlakokous meneillään koulukeskuksessa Rautalammilla 1985

Saarijärven kokouksen lauantaipäivän ohjelmaa 1988

Saarijärven kokouksessa 1988 oli saatu jo kokoon suvun sukuhaaroja

Konneveden kokouksessa koulukeskuksessa Anna-Maija ja Pekka Hintikka perunateatterissa 1990

Jyväskylän kristillisellä opistolla 1992 puuhanaiset, sisarukset Ritva Sipinen ja Kaisu Hintikka sekä Sanni Hytönen

Jyväskylän kokouksessa 1992 puheenjohtajana jämerään tapansa Paavo Hintikka ja sihteerinä Helinä Hintikka

Laukaan Puustellissa sukujuhlissa 1994 musisoi Erkki Hintikka jälkikasvunsa kanssa

Jyväskylän seurakunnan leirikeskuksessa Vesalassa 1996 sukujuhla alkoi riihikirkossa

Sukukokous Keski-Suomen Opistolla Suolahdessa 1998. Lauantaipäivän ohjelmana kiertöajelu ja sukutaloihin tutustuminen

Suolahdessa kokoustettiin juhlavasti Suolahtisalissa

Jyväskylän kristillinen opisto 2000, puheenjohtajana Paavo, sihteerinä Juhani ja ”suvun vanhin” Eino, Hintikoita kaikki

Jyväskylässäkin kokouksessa musisoi Erkki Hintikka jälkeläistensä kanssa, tyttöt olivat jo kasvaneet

Korpilahden 2002 kokouksen lauantaina retkeilimme Oravivuoren kolmiomittaustornille

Korpilahden alkio-opiston 2002 juhlaväkeä, edessä puheenjohtaja Eino Hintikka ja pelimannit

Suonenjoen Vanhamäen toimintakeskuksen 2004 kokouksen lauantain ohjelma miellytti osallistujia

Suonenjoen 2004 kokouksessa jaettiin kunniakirjat: kunniapuheenjohtaja Eino Hintikka, kunniajäsenet: Jaakko, Pekka, Juhani, Veikko ja Ossi Hintikka, sekä Helvi Ritvanen

Ylimääräinen kokous 2005. Konneveden 20-vuotis-juhlakokouksen anti; muistokiven paljastus

Tilaisuutta juhlistettiin yhteislaululla

Kokous Mikkeliissä Suomen Nuorisio-pistolla 2006

Korpilahden Alkio-opiston kokouksen 2008 lauantain illanviettoa

Korpilahden kirkonmäellä 2008 sukujuhla-aamuna

Sukulaiset kokoontuneet Konneveden 2010 sukujuhlaan Hiekkaharjun kartanoon lauantaina, odotellen linja-autoa sukutalokierrokselle

Konneveden kokous 2010, lauantaina tutustuimme sukutaloihin. Tässä vuorossa Vanginpää.

Matoniemi, etualalla nuori isäntä Iiro Hintikka. Ilmat suosivat meitä ja nautimme retkestä.

Konneveden sukujuhlaa juhlisti Pelimanniyhdyt Hoikaset mm. Sumiaisten luotsi Matti Hintikan kappaleilla

Korpilahden 2012 kokouksen lauantaina risteilimme Jämsästä Luhankaan ja matka oli nautinto

Korpilahden kokouksessa kuuntelimme mielenkiinnolla juhlapuhujaa filosofi Jaakko Hintikkaa

Laukaan kokouksessa 2014 retkeilimme lauantaina Kuusaan kauniissa maisemissa eväitä syöden.

Laukaan Varjolan 2014 kokousväkeä hiljentyneenä kuuntelemaan ohjelmaa

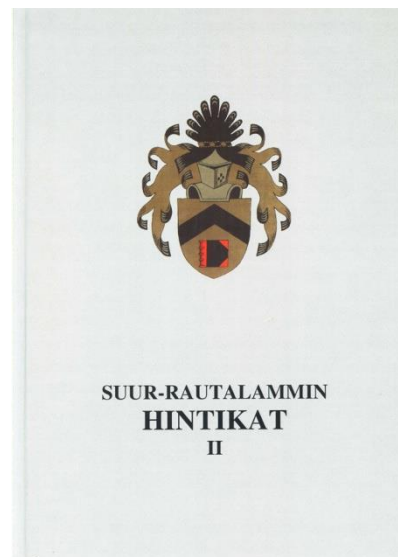
Muistellemme myös Ossi Hintikan suunnittelemaa vaakunaa, joka rekisteröitiin 1992, pienoislipussa ja isännänviirissä mukailtu vaakuna

Sukukirjat ovat valmistuneet pitkän harkinnan ja aikaa vievän tutkimuksen jälkeen.

Ensimmäinen osa julkaistiin Korpilahden sukkokoukussa 2002. Kirjassa on noin 2000 nimeä 1500-luvun alusta 1900-luvun taitteeseen. Kirjassa on pääsääntöisesti tutkittu henkilöt miespuolista eli patriarkaalista linjaa seuraten.

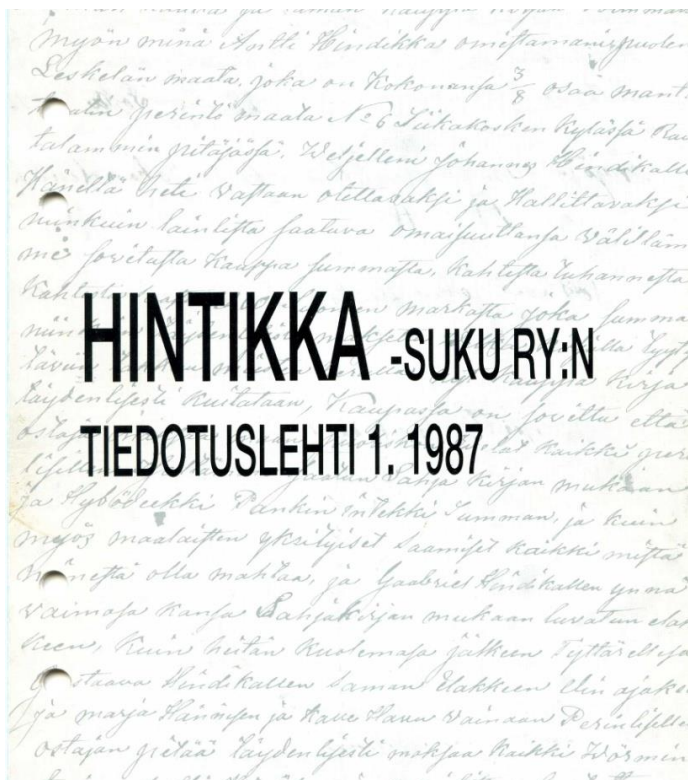
Toinen osa julkaistiin Konneveden sukkokoukussa 2010. Kirjassa on noin 8000 nimeä 1900-luvun alusta 2000-luvun taitteeseen. Tässä kirjassa on tutkittu henkilöt myös naispuolista, eli matriarkaalista linjaa seuraten.

HINTIKKA-SUKU ry:n sääntömääräiset sukkokoukset:

1. 1985 Rautalampi
perustava kokous, koulukeskus	9. 2002 Korpilahti
Alkio-opisto
2. 1988 Saarijärvi
hotelli Menninkäinen	10. 2004 Suonenjoki
Vanhamäen toimintakeskus
3. 1990 Konnevesi
koulukeskus	- 2005 Konnevesi
20-vuotis juhla kokous, kunnantalo
4. 1992 Jyväskylä
kristillinen kansanopisto	11. 2006 Mikkeli
Suomen Nuorisopisto
5. 1994 Laukaa
Puustelli	12. 2008 Korpilahti
Alkio-opisto
6. 1996 Jyväskylä Vesanka
Vesala	13. 2010 Konnevesi
kunnantalo
7. 1998 Suolahti
Keski-Suomen opisto	14. 2012 Korpilahti
Alkio-opisto
8. 2000 Jyväskylä
kristillinen kansanopisto	15. 2014 Laukaa Kuusaa
Varjola

Seuraavalla sivulla on kuva vuodelta 1987 sukuseuran ensimmäisen tiedotuslehden kannesta, sukuneuvoston kokoonpano ja ensimmäisen puheenjohtajan Pentti Hintikan puheenvuoro.

Hyvät sukulaiset

Sukuyhdistyksemme lehden ensimmäinen numero on ilmestynyt ja tarkoituksena on, että lehti ilmestyy jatkuvasti kahtena numerona vuodessa. Toivon, että onnistumme tässä pyrkimyksessämme ja saamme lehdestä yhdistyksemme toiminnan kannalta välttämättömän siteen jäsenistön kesken.

Yhdistyksemme, kuten sukuyhdistykset yleensäkin, ovat toimintaa ajatellen, sanoisinko vaikea siinä mielessä, että sen jäsenet asuvat hajallaan, lähes koko valtakunnan alueella. Sen vuoksi on katsottu, ettei sukkukokouksia kannata pitää kovin usein.

Mehän olemme sopineet kokousten väliksi kaksi vuotta ja on yhdistyksiä, joissa väli on jopa neljä vuotta.

Lienee varmaa, että yhdistyksen jäsenten mielenkiinto yhdistykseen ja sen toimintaan jää vähäiseksi, jos yhteys on pelkästään harvoin pidettävien kokousten varassa. Lopputuloksena voi olla koko yhdistyksen toiminnan nukahtaminen, josta sukuyhdistysten joukossa löytyy riittävästi esimerkkejä. Näistä syistä on oman lehtemme aikaansaaminen ja sen jatkuva ilmestyminen yhdistyksemme toiminnan turvaamisen kannalta mielestäni välttämättömyys.

Lehtemme tulevaisuutta ajateltaessa on ehkä suurimpana huolenaiheena yhdistyksemme toimintaan liittyvä toinen perusvaikeus: rahavarojemme rajallisuus. Jäsenmaksutulomme ovat siksi vaatimattomat, että toimintamme on suurimmalta osaltaan hoidettava jäsentemme vapaaehtoisena työnä. Näin on myös tämän lehtemme osalta. Sen aikaansaaminen on annettu tiedotussihteerimme Onerva Hintikan ja hänen avukseen kerätyn toimituskunnan tehtäväksi.

Lehden tekeminen edustaa melkoista työmäärää. Emme sen vuoksi saa lähteä siitä, että vastuu lehden syntymisestä on vain Onerva ja muun toimituskunnan asia. Toivon, että yhdistyksemme jäsenet ottavat lehden omakseen ja käyttävät sitä sukua koskevien ajatustensa ja tietojensa sekä sukuseuramme toimintaa koskevien aloitteidensa esille tuomiseen. Näin voimme parhaiten hyötyä lehdestämme.

Pentti Hintikka
Sukuneuvoston puheenjohtaja

SUKUNEUVOSTO

Puheenjohtaja

Pentti Hintikka
Hollantilaisentie 18-20,
003300 HELSINKI
puh.(90)488 110

Sihtteri

Pekka Hintikka
77960 PAKARILA
puh.(979)37 073

Jäsenet

Jussi Hartikka
72350 PIENOLA
puh.(971)646 613

Eero Hintikka
Peltolantie 8
84100 YLIVIESKA
puh.(983)20 415

Eino Hintikka
Einonkuja 3
40250 JYVÄSKYLÄ
puh.(941)781 019

Kaija Hintikka
Tyynelänkatu 5 as 2
44200 SUOLAHTI
puh.(945) 41 180

Sirkka-Liisa Hintikka
Töölönkatu 30a 18
00260 HELSINKI
puh.(90)496 849

Teuvo Hintikka
Hankarinteentie 8
41520 HANKASALMI
puh. (941)841 729

Ritva Kämäräinen
58900 RANTASALMI
puh.(957)81 229

Tiedottaja

Onerva Hintikka
Hilkantie 3 B
40250 JYVÄSKYLÄ
puh.(941) 783 801

HÄMÄLÄINEN ERÄKAUSI JA HINTIKAN SUKU

Hämeen talonpoikien vuosisatoja kestäneistä erävaelluksista Keski-Suomen erämaihin, eli ”Pohjaan”, on käytetty historiankirjoissa nimitystä: **Hämäläinen eräkausi**. Useiden vuosisatojen (n. vuosien 900-1600) aikana tehtyihin retkiin osallistuivat myös Pälkäneen Mälkilän kylän miehet.

Tämän päivän historiatietojen valossa on jo varmaa, että Hintikan suku tuli Konnevedelle näiden retkien mukana ja päätti asettua asumaan Siikakosken eräpalstalleen 1500-luvun alkupuolella. Yritän seuraavassa selvittää retkien tarkoituksia ja matkustustapoja lähinnä Pälkäneen Mälkilän kylän ja Hintikan suvun näkökulmasta.

Milloin ja miksi eränkäynti Pohjaan alkoi?

Tarkkaa ajankohtaa, milloin eränkäyntimatkat Hämeen pitäjistä Pohjaan alkoivat, ei ole tiedossa. On oletettu, että ensimmäiset matkat tehtiin jo 900-1100 -luvuilla. Matkojen tekoon vaikutti ainakin aluksi se, että hyvälaatuisista turkiksista oli kova kysyntä ja niistä maksettiin korkea hinta. Hämeessä väki lisääntyi ja lähiseutujen riistalle oli paljon pyytäjiä. On arveltu, että Hämeen lähialueiden riista oli pyydetty melko vähiin jo 1400-luvun loppuun mennessä.

Kruunu kantoi veronsa säännöllisesti ja verovoudit kertoivat talonpojille Pohjan asumattomista, rikkaista riistamaista ja kalavesistä. Koska ansiomahdollisuuksia lähiseudulla ei juuri ollut, koottiin ensimmäinen eräporukka ja varustauduttiin matkalle. Turkisten metsästys ja kalastus Pohjassa osoittautui tuottavaksi ja erämatkat toistuivat.

Tiedonvälitys perustui tuolloin pelkästään ”suusta korvaan” -menetelmään, sillä viestimiä eikä lukutaitoaakaan, virkamiehiä lukuun ottamatta, ollut. Ensimmäiset eränkävijät toimivat tiedonvälittäjinä ja seuraavalle erämatkalle otettiin naapureitakin mukaan.

Missä Pälkäneen erämaat sijaitsivat?

Pälkäneen talonpojat, mukaan lukien Mälkilän Hintsikat, olivat Hämeen suurimpia eräomistajia. 1550-luvulla, jolloin eräomistus oli laajimmillaan, heillä oli 55 eräomistusta Pohjassa. Asiakirjatodisteita siitä, milloin erämaapalstat vuokrattiin on vain vähän, mutta esim. Mälkilän kylän erämaat olivat olleet jo ainakin 1440-luvulla valtaajien hallussa, ja todennäköisesti jo kauan ennen tuota vuotta. Historiankirjoittaja arvelee, että pälkäneläisetkin olivat varanneet parhaat eräsijan- sa jo 1100-1300 -luvuilla. Lähimmät Mälkilän

kylän eräsijat ovat sijainneet Luopioisissa Hintsikan suvulla.

Päijänteen vesistöalueen ensimmäiset pälkäneläisten eräsijat ovat varmuudella olleet nykyisessä Muuramen pitäjässä Muuramenkosken rannalla. Siellä on sijainnut kaksitaloinen kylä ja useita eräpalstoja. Myöskin Synsiänlahden rannoilla on ollut pälkäneläisten eräsijoja. Pälkäneläisten suurimmat eräomistukset ovat sijainneet nykyisten Hankasalmen ja Konneveden kuntien alueella. Esim. kosket Siikakoski ja Vahvasenkoski olivat pälkäneläisten hallussa. Historioitsija arvelee, että etenkin Mälkilän kylän Siikakosken valtauksella on ollut jo paljon ikää, ennen kuin se asutettiin pysyvästi.

Eräsijan varaaminen

Keski-Suomi oli Keiteleen vesistön ja Rautalammin reitin osalta ollut 1500-luvun alkuun saakka miltei asumattomaa erämaata. Niinpä ensimmäiset eränkävijät saivat valita mieleisensä alueen, eli ns. ”oravimetsän”, josta käytettiin myös miehenosa tai miehenala nimityksiä.

Miehen oravimetsä oli kooltaan suunnilleen sellainen maa-alue, jonka mies päivässä ehti kiertää. Yleensä alue alkoi järven tai virran rannasta ja oli leveydeltään 3-5 km ja syvyydeltään 5-7 km. Pinta-ala lienee ollut parin-kolmen tuhannen hehtaarin vaiheilla. Eräalueen varaaja veisti pilkat puihin varauksen merkeiksi. Kruunun verovouti vaelteli joskus vesistöjä tai rantoja pitkin ja laittoi varaajien nimet kirjaansa ja karttaansa verojen perimistä varten. Hyvistä, lähellä sijainneista vapaista eräpalstoista kerrottiin naapureille ja näin saatiin mahdollisesti tuttu naapuri mukaan erämatkoille.

Milloin erälle lähdettiin?

Erävaelluksien alkuaikoina oli niiden pääasiallisena tarkoituksena turkisriistan metsästys. Turkisten tuli olla laadukkaita ja se tarkoitti sitä, että metsästys voitiin käynnistää vasta myöhäissyksyllä, kun riista oli ns. ”karvassa”. Koska eräomistus varatuilla eräpalstoilla jatkui jopa vuosisatoja, kuului eränautintaan myös kalastus ja kasviviljely. Kalastuksessa tärkein aika oli keväällä kun hauki, särki ja ahven kutivat. Kalansaaliit olivat tuolloin runsaita ja kapakalojen kuivattamiseen olivat hyvät olosuhteet. Kuivattu eli kapahauki oli haluttua kauppa- ja verotavaraa. Särkiä suolattiin ja hapatettiin. Eräät tulivat eräsijoilleen jäitä pitkin jo keväällä ja toiset veneillä Pieta-

rinpäivän jälkeen, kun kotona olivat kevätyöt tehty. Kesällä eräsijalla rakenneltiin ja korjailtiin rakennuksia, kellareita tms. ja ehkäpä kaadettiin lisää kaskeakin. Myös polttopuut erätuvalla oli varattava talven pyyntikautta varten. Kalastus kuului tietysti päivittäiseen ohjelmaan ja lahnan-kutuun varustauduttiin verkkoja korjailemalla. Muikunpyynti syksyllä päätti kesän kalastuskauden. Silloin saatiin suolamuikut talven varalle. Kun muikunpyynti päättyi, lähti osa väkeä kotimatkalle. Eräpirtille jäivät turkisriistan metsästäjät koirineen ja mahdollisine ”kolkkapoikineen”.

Metsämiesten saaliit ja pyyntivälineet

Nykyisen kaltaisia riistan rauhoitusajkoja ei tuona aikana ollut, mutta turkiksia ei kannattanut pyytää, ennen kuin eläimet olivat ns. talvikarvassa. Metsälintuja alettiin pyytää jo syyskuussa. Niiden pyynti tapahtui pääasiassa ansoilla ja loukuilla. Turkiseläimiä, kuten oravaa, näättää, soopelia, kärppää ja kettua alettiin metsästää vasta marraskuun loppupuolella. Hirvi tai peura oli haluttu saalis varsinkin lihansa takia. Kun ilmat kääntyivät syksyllä pakkasen puolelle, oli lihan säilyvyyskin taattu. Savustettuina lihat säilyivät pitkälle kevääseen. Pienempien turkiseläinten pyyntiin käytettiin puisia käsijousia ja nuolia, mutta jo 1500-luvulla teräskaarella varustettuja varsijousia. Suuremman riistan pyynnissä käytettiin erilaisia ansoja, pyyntikuoppia ja keihäitä. Hirven metsästys kevättalvella kantohankien aikaan tapahtui siten, että miehissä hiihdettiin hirvi väsyksiin ja keihästettiin se hengiltä.

Lihat vedettiin ahkiolla eräpirtille. Suurilukuisimmat turkissaaliit saatiin oravanpyynnistä. Syystalvella, kun lunta oli vähän, saattoi hyvän jousimiehen, pystykorvakoiran ja kolkkapojan (nuolenhakija) yhteissaalis päivässä olla kymmeniä oravia. Kun vielä illalla piti saalis nylkeä ja pingoittaa nahkat kuivumaan, tuli erämiesten päivästä pitkä ja raskas.

Erämiesten eväät

Kotoa Mälkilästä viimeksi tullut väki oli tuonut mukanaan ruis- ja ohrajauhoja, talkkunoita, maltaita, herneitä, suolaa, voita ja kuivaa leipää. Lihaa oli palvattuna ja suolattuna aitassa ja suolakalaa kellarissa. Naurista oli kesällä kylvetty kaskean ja syksyllä ne oli säilötty maakuoppaan tai aumaan. Koska riistanpyyntiä harrastettiin läpi talven, oli tuoretta lihaakin miltei aina käytettävissä. Myös kalastusta talviverkoilla harrastettiin jo tuolloinkin.

Kerrotaan juttua oravanmetsästäjästä, joka syystalvella oravien perässä samoillessaan joutui

metsästysretkellään pimeään yllättämäksi. Hän kaivoi repustaan kirveen, kaatoi kuivuneen, ter-vaksisen kelon ja teki siitä rakovalkean. Muutamasta koivukepistä tuli laavukehikko, suurten kuusten alaoksista pohja ja kate laavuun ja yösija oli valmis. Rakovalkean valossa ja lämmössä hän nylki päivän saaliin, suolisti pari oravaa ja pyyhkäisi ne lumella puhtaaksi. Repussa oli leipää, voita, suolapussi ja kaljaleili. Hän hieraisi suolaa oravien pintaan, pujotti ne koivuvartaisiin ja laittoi tulen loimuun kypsymään. Hetken päästä erämiehen illallinen oli valmis nautittavaksi. Aterian jälkeen hän kohensi tulta ja oikaisi havujen päälle laavulle reppu päänalusenaan odottelemaan unta ja seuraavaa aamua.

Eräreitit ja kulkutavat

Matka Pälkäneeltä Konnevedelle viisisataa vuotta sitten oli raskas ja aikaa vievä, olipa kulkuneuvona sitten vene, hevonen tai sukset. Vuodenajasta, kulkutavasta ja valitusta matkareitistä riippuen matkaa kertyi 230-250 km. Matka kesti joka tapauksessa aina useita päiviä. Jos matkaan lähdettiin Pietarinpäivän aikoihin, käytettiin kulkuneuvona pääasiassa veneitä. Matkaveneet olivat 5-6 metrisiä puuveneitä, joita soudettiin ainakin kahdella airoparilla. Näillä pystyi kuljettamaan kuormaakin, kuten eräpirtillä tarvittavaa muonataydennystä, kalastusvälineitä yms. Eräpirtillä kalastukseen käytettävät veneet olivat kevyitä ns. haapioita.

Pohjan matkoille lähdettiin Mälkilästäkin todennäköisesti useamman venekunnan voimin. Isommalla porukalla oli mukavampi ja turvallisempi kulkea. Apu oli aina lähellä, jos sitä tarvittiin. Kahnauksia savolaisten uudisasukkaiden kanssa sattui usein, varsinkin 1500-luvun puolivälin jälkeen, jolloin savolaisten uudisasutus alkoi levitä länteen.

Matkustus eräsijalle

Erämatka Pohjaan alkoi Mälkilän kylän rannasta soutaen pitkin Mallasvettä ja edeten Roineelle ja nykyisen Kaivannon kanavan kohdalta Längelmävedelle. Tästä jatkettiin soutaen kohti Kuhmalahden pohjaa ja Tervaniemenlahtea. Tästä veneet vedettiin kannaksen, eli ns. Vehkapuntarin kautta Kuhmajärveen ja sieltä maakannasten ja purojen kautta Vehkajärveen. Sieltä matka jatkui Porras-kosken tai Joutsimatkan kautta Lummeneelle ja sieltä edelleen Harjoistenlahden kautta Päijänteelle. Nyt olikin edessä pitkä soutumatka Päijäntettä pitkin. Seuraava järvi Vaajavirran jälkeen oli Leppävesi. Vuonteen ja Kuhankosken kautta noustiin Saravedelle josta käännettiin Kuus-

vedelle. Nyt alkoikin pitkä taival olla ns. voiton puolella, koska Simunankosken kuohujen jälkeen alkoi jo siintää Kynsiveden selkä.

Jos seurueessa oli ollut Kuuhankaveden tai Hankaveden rannoilta eräsijansa vuokranneita, suunnistivat nämä nyt kohti Venejoen suuta ja Kuuhankavettä. Kynsiveden itärannallakin oli Pälkäneläisten eräsijoja. Siellä voitiin vierailla ja levähtää hetki ennen viimeistä osuutta kohti Korholankoskia, Vanginvettä, Pesiäissalmea ja Liesvettä. Pitkä urakka alkoi olla taas päätöksessään. Puttolanvirran ja Kellanvirran jälkeen rantaannuttiin Siikakosken alla tutulle eräpalstalle.

Talvella erämatkat kuljettiin suksilla tai hevosilla ja käytettiin hyväksi polkuteitä sekä järvien jääteitä. Matkaakin tuli tällöin hiukan vähemmän, sillä esim. Oriveden ja Jämsän välinen ns. Hämeentie kulki melko suoraan helppokulkui- sessa kangasmaastossa. Myöskin Jämsän ja Jyväskylän välillä oli jo 1500-luvulla käytössä ns. polkutie. Vakituista asutusta oli tuolloin jo olemassa kaikissa Päijänteen rantapitäjissä, joihin kuuluivat silloin mm. Jämsä, Padasjoki ja Sysmä. Asumattomat, eränkäyntiin vuokratut erämaat, alkoivat 1500-luvulla vasta nykyisten Äänekosken ja Laukaan taajamien pohjoispuolelta.

Eräkauden loppu

Kustaa Vaasa, joka oli kruunattu Ruotsi-Suomen kuninkaaksi v. 1523, alkoi ajaa voimakkaasti keskisen Suomen asuttamista. Hän antoi v. 1542 mahtipontisen julistuksen, että Ruotsin ja Suomen asumattomat erämaat kuuluvat ”Jumalan, meidän

ja Ruotsin kruunun omiksi”. Tämä teesi ei kuitenkaan välittömästi vaikuttanut eräalueiden omistukseen.

Sen sijaan savolaisuudisasukkaiden muuttopaine idästä hämäläisten eräalueille ja toisaalta heikentynyt turkisten kysyntä aiheuttivat sen, että hämäläisten into eränkäyntimatkoihin hiipui. Nyt oli kysymys enää pääasiassa kalastuksesta ja se ei pitkän, vaivalloisen matkan takaa enää kannattanut. Hämäläiset huomasivat, että eräoikeuksista voi vielä hyötyä myymällä ne halukkaille. Rälssitiloja omistavat aateliset ymmärsivät jo tuolloin maan tulevan arvon ja ostivat vuokraoikeuksia hämäläisiltä miltei pilkkahinnalla.

Valtaosa hämäläisistä eränkävijöistä alkoi viljellä kotipeltojaan Hämeessä. Savolaisten elämäntapaan tuntui kaskenpoltto ja eräelämä paremmin sopivan. Hämäläisten eränkäynti myös kalastuksen osalta väheni 1500-luvun loppua kohti. Vain muutama hämäläisistä eräsijojen haltijoista asettui asumaan Pohjaan vakituisesti. Näin teki kuitenkin Matti Hintikka ja perusti Siikakosken palstalleen Sydänmaa-Hintikkana tunnetun talon 1500-luvun alkupuolella.

Ilpo Hintikka

Lähteet:

Pälkäneen historia, 1972

Hämäläinen eräkausi, Väinö Voionmaa, 1947

Pohjois-Hämeen erämaat, asutus ja olot vuoteen 1620, K. J. Jalkanen, 1892

Hintikka-suvun 30-vuotinen taival

Vuonna 1998 huomasi sukurakas Raili-vaimoni sanomalehdessä Hintikka-suku ry:n kokouskutsun sukupäiville, jotka pidettäisiin Suolahdessa. Kiinnostuin asiasta, koska olimme vaimoni kanssa tuohon aikaan selvittelleet kumpikin omien vanhempiemme sukujuuria.

Päätimme ilmoittautua sukupäiville. Suolahti oli minulle tuttu paikkakunta, sillä jo syntymävuonnani 1941 muutin yhdessä äitini Ainon (o.s. Hintikka) mukana Suolahteen juuri ennen jatkosodan alkamista. Asuimme isäni Viljo Oksasen isän luona Suolahden vanhan aseman lähellä sijaitsevassa rautatieläisten talossa.

Takaisin Oulunkylän kotiimme palasimme marraskuussa 1944. Suolahdessa asuessamme minäkin tutustuin omiin isovanhempiini ja muihin läheisiin sukulaisiin. Erityisesti Hintikoiden puoleisten sukulaisten luona kävimme Laukaassa

Saviolla Tuomelan tilalla, jossa asuivat tuohon aikaan äitini sisar Tyyne Pietiläinen perheineen. Samassa talossa asuivat myös mummoni Eeva Hintikka o.s. Airaksinen ja vaarini Alfred Hintikka, jotka tuohon aikaan olivat jo eläke-iässä.

Suolahti tuli minulle varsin tutuksi. Kun vartuin, niin monet muistot tuolta ajalta ovat jääneet mieleeni. Erityisesti odotin kesäaikaan vaarin paluuta verkkojen kokemisesta. Minua kiinnosti, kuinka suuren saaliin vaari oli saanut.

Suolahti siis houkutteli meitä käymään ja niin menimme yhdessä ensimmäiseen Hintikka-suvun kokoukseemme tosi kiinnostuneina.

Kansanopiston tiloissa vietimmekin juhlatuokion mukavien sukulaisten kanssa. Saimme varsin kattavan kuvan siitä, mitä asioita Hintikat olivat seuran toiminta-aikana tehneet suvun piirissä.

Yhtenä tärkeänä asiana oli ollut sukututkimuksen tekeminen eli esivanhempien selvittäminen monen vuosisadan takaa. Työ oli edistynyt ja oli alettu odottaa sukukirjan valmistumista.

Toinen tärkeä asia oli yhdessäolo ja tutustuminen suvun jäseniin henkilökohtaisesti. Siinäkin mielessä sukupäivät olivat täyttäneet hienosti tehtävänsä. Seurustelu ja muu yhdessäolo viikonlopun aikana lähensi Hintikoita toisiinsa. Palasimme tyytyväisinä viikonlopun jälkeen kotiin ja päätimme jatkaa yhdessäoloa Hintikoiden kanssa.

Sukukokoukseen vuonna 2002 matkatessamme odotimme erityisesti uuden sukukirjan julkistamista. Sukujuhlassa puheenjohtajamme Eino Hintikka kertoi kirjan valmistumisesta. Hän selosti lisäksi pääkohtia uudesta sukukirjasta, joka sisältää Suur-Rautalammin Hintikoiden sukupolvet aina 1500-luvulta 1900-luvun alkupuolelle saakka. Sukukirja on tehty helppolukaiseksi, joten siitä saa selvän kuvan Hintikoiden sukujuurista. Kirjan kokoajia olivat Heikki, Jaakko, Juhani ja Veikko Hintikka, jokainen asiantunteva ja ahkera sukututkija.

Puheenjohtajamme Eino Hintikka tuli ennen sukukokouksen aloitusta opiston käytävällä keskustelemaan kanssani ja lopulta hän kysyi, olisinko kiinnostunut sukuseuramme puheenjohtajan tehtävästä. Lupasin harkita asiaa. Keskustelin Railin kanssa, mikä olisi viisas ratkaisu. Päädyimme myönteiseen vastaukseen. Ja niin siinä kävi, että kokouksessa sain hoitooni sukuseuran puheenjohtajan pestin. Sitä tehtävää hoidinkin sitten 10 vuotta.

Puheenjohtajana sain aina muilta sukuneuvoston jäseniltä ja Raililta tukea ja ideoita. Ajan myötä tehtävä muuttui yhä mielenkiintoisemmaksi.

Sukuneuvoston kokouksia pidimme monissa Hintikoille tutuissa paikoissa. Mieleeni on erityisesti jäänyt Anna-Maija ja Heikki Hintikan koti Joroisissa. Anna-Maija kutsui sukuneuvoston kokoukseen muutaman kerran kymmenvuotiskaudellani. Vastaanotto Joroisissa oli aina sydämellinen. Kokous sujui jouheasti, sillä kokoustilat huokuivat suomalaisen kodin perinteitä ja tarjoilu oli mitä maukkainta. Kokoustilassa leijaili leivinuunin lämpö ja hyvän perinneruuan tuoksu.

Hintikka-suvun 20-vuotisjuhlan lähestyessä mielessäni kiteytyi ehdotus muistokiven hankkimisesta Konneveden keskustaan. Tein asiasta ehdotuksen sukuneuvostossa. Ehdotus tuli hyväksytyksi ja niin perustimme toimikunnan suunnittelemaan ja toteuttamaan asiaa.

Asia eteni lopulta ripeästi ja niin vuoden 2005 sukuseuran 20-vuotista taivalta juhlistettiin mm. paljastamalla Konneveden keskustassa Hin-

tikka-suvun muistokivi, joka oli saatu lahjana Hintikka-tilan isäntäväeltä entisiltä Sydänmaahintikan mailta.

Paljastuspuheen piti kunniapuheenjohtajamme Eino Hintikka. Muistokivitoimikunnan jäseninä olivat Anna-Maija, Jaakko ja Pekka Hintikka sekä Marjo Taipale. Lisäksi työssä avustivat Paa-vo, Ossi ja Juhani Hintikka.

Kunniapuheenjohtajamme Eino Hintikka oli kerännyt juhlaan kattavan historiikin sukuseuramme 20-vuotistaipaleelta. Juhlapuhujaksi olimme saaneet tutkija Kustaa Vilkan, joka mielenkiintoisella tavalla kertoi juhlayleisölle Konneveden asutuksen historiasta. Muistokiven olemassaoloa emme saa unohtaa.

Sukuneuvostossa päätimme laittaa työn alle ensimmäiseen sukukirjaan noin vuoteen 1900 päättäneet sukupolvet, niin että pääsisimme nykypäivään asti. Sukukirjan II-osa saatiin painosta vuonna 2010, näin saatiin suuri tutkimustyö päätökseen ja kaikki noin 17-18 sukupolvea tutkittua ja taltioitua kahteen sukukirjaamme.

Ensimmäisen sukukirjamme ilmestyttyä tutustuin kohta omiin sukujuuriini. Vaarini Alfred Hintikan vaimo oli mummoni Eeva Hintikka o.s. Airaksinen. Tutkin sukututkijoiden kirjastossa Airaksisten sukukirjaa. Sieltä löytyikin Eeva-mummon sukujuuria aina sukuhaaran A kantaisään, joka oli noin 1600 syntynyt Ihanus Ajra-xin. Hänet mainitaan talollisena Karttulassa Airax-nimisellä tilalla.

Alfred-vaarin äiti oli Karoliina Jäntti. Hänen sukujuuriaan tutkin Jänttien sukukirjasta. Kohta selvisikin, että Karoliina Jäntti polveutui Rautalammin seurakunnan (per. 1561) ensimmäisestä kirkkoherrasta Laurentius Jäntistä.

Airaksisten sukukirjasta huomasin samalta sivulta, jossa oli Eeva-mummoni syntymätiedot, Timo Airaksisen (s. 1947) tiedot. Kun tarkemmin tutkin sukutietoja totesin, että Timon isoisän isä Johannes Airaksinen (s. 1869) oli Eeva-mummoni veli. Timo Airaksinen on ollut filosofian professori Helsingissä, missä myös vastikään edesmennyt Jaakko Hintikka on toiminut saman alan professorina. Näin siis kahden tunnetun filosofin sukutiet kohtaavat avioliiton välityksellä Eeva-mummos-sani.

Hintikka-suvun 25-vuotisjuhlassa piti juhlapuheen filosofian professori Jaakko Hintikka. Hän kertoi monista mielenkiintoisista henkilöistä, joita hän oli vuosikymmenien aikana tavannut.

Kun 10 vuotta oli minun kohdallani tulossa täyteen Hintikka-suvun puheenjohtajana vuonna 2012, päätin ehdottaa sukukokouksessa, että tilaleni valitaan uusi henkilö. Näin tehtiinkin. Uutena puheenjohtajana aloitti Ilkka Niiranen Leskelän sukuhaarasta. Ilkalle ja muillekin sukuneuvoston

jäsenille toivotan voimia puurtaa yhteiseksi hyväksi. Haluamme myös kiittää sukulehtemme toimittajia mielenkiintoisten lehtien teosta. Sitä työtä on syytä jatkaa, sillä kaikkea sukutietoa ja uutisia ei meille ikäihmisille voi toimittaa netin välityksellä.

Toivotamme täältä Nurmijärveltä kaikille Hintikoille valoisia päiviä. Erityisesti haluamme

antaa kaiken tukemme sukuseuran työlle Hintikoiden historiatietojen tallentamisessa sukumme jäsenten käyttöön. Kaikki kerätty tieto tulee helpottamaan tulevien sukupolvien työtä, kun ne alkavat tutkia omien esivanhempiensa elämänvaiheita.

Kalevi Oksanen

Kuvia puheenjohtajakaudeltani

Sukuneuvoston jäseniä vuoden 2002 sukujuhlissa Korpilahdelta: kunniapuheenjohtaja Eino Hintikka (vas) ja uusi puheenjohtaja Kalevi Oksanen; takarivissä Marjo Taipale (oik), Pekka, Jaakko, Veikko ja Martti Hintikka

Vuonna 2004 sukuneuvoston kokous Anna-Maija ja Heikki Hintikan luona Joroisissa: Eturivissä (vas) Eeva-Liisa ja Pekka Hintikka, Marjo Taipale, Raili ja Kalevi Oksanen; takarivissä (vas) Hintikoita Veikko, Jorma, Anna-Maija, Jaakko ja Paavo

Muistokivi odottaa paljastusta 20-vuotisjuhlassamme Konnevedellä 2005

Juhlayleisöä tutustumassa muistokiveen Konnevedellä 2005

Hintikka-sukuseuran 20-vuotisjuhlayleisöä, eturivissä mm. Oili ja Eino Hintikka, Eeva Hintikka sekä Raili ja Kalevi Oksanen, Konnevedellä 2005

25. vuotisjuhlakokous 2010, muistamistilaisuus Hintikka-suvun kivellä: Jaakko Hintikka (oik) ja Kalevi Oksanen

Sukujuhla lauantai Korpilahdella 2012, lähtö risteilylle

Uusi puheenjohtaja Ilkka Niiranen luovuttaa kunniajäsenen kunniakirjan kautensa päättäneelle puheenjohtajalle Kalevi Oksaselle Korpilahdella 2012

Filosofian professori Jaakko Hintikka piti juhlapuheen Korpilahdella 2012. Kuvassa myös toinen Jaakko Hintikka (vas), ahkera Hintikka-suvun tutkija ja kansanparantaja

Kuvia vuodelta 2010 Raili ja Kalevi Oksasen yhteisiltä (140 v.) syntymäpäiviltä. Juhlan teemana oli sukujuuret. Karjala-kuorolaiset lauloivat, Railin sukulaiset musisoivat. Hintikka-suku oli runsaasti edustettuna. Kummankin sukulaiset ja pitkäaikaiset ystävät lauloivat innolla maakuntalauluja, jotka liittyivät sukujen historiaan. Juhlsta jäi kaikille mukavat muistot.

Anders Hintikka ja muita Rautalampilaisia Turkin sodassa 1877 -78

Ingressi

Venäjä kävi kolme Turkin sotaa 1800-luvulla – nimittäin 1820-luvulla, 1850-luvulla ja 1877-78. Suomen Kaarti eli oikealta nimeltään Henkivar-

tioväen 3. Suomen tarkk'ampujapataljoona oli osa Venäjän Henkivartioväen tarkk'ampujaprikaatia. Suomen kaarti perustettiin v. 1812, joten vuonna 2012 vietettiin Kaartin 200 v juhlia.

Lisäksi oli (1HM) Keisarin tarkk'ampujapataljoona, (2HM), Keisarinna tarkk'ampujapataljoona ja 4. Keisarillisen Perheen tarkk'ampujapataljoona. Mukana Turkin sodassa 1877-78 oli myös eräitä rautalampilaisia - Suomen kaartissa tuolloin palvelleita sotilaita, mm. kaartin merkin-
töjen mukaan **Anders Hintikka**.

Turkin sodan alkaminen 1877

Suomen kaarti sai elokuussa 1877 käskyn siirtyä Venäjän muiden kaartinjoukkojen mukana sota-
näyttämölle. Sodanajan määrävahvuuteensa täy-
dennetty 863-miehin kaarti lähti Helsingin rau-
tatieasemalta suuren väkijoukon saattelemana. Kaarti saapui kuun lopussa rautatien päätepistee-
seen Romaniassa, josta matkaa jatkettiin marssien
vaivalloista reittiä kohti taistelualuetta Bulgarias-
sa. Kolmen viikon marssin jälkeen kaarti ylitti
Tonavan ja saapui lähelle rintamaa, jossa se alis-
tettiin Kaartin tarkk'ampujaprikaatille. Tulikas-
teensa kaarti sai lokakuussa 1877 hyökkäyksessä
Gornyi Dubniakin linnoitusta vastaan. Linnoitus
vallattiin rynnäköllä, jossa kaartin tappiot olivat
24 kaatunutta ja 95 haavoittunutta. Gornyi Dub-
niakin valtaus oli Suomen kaartin käymistä taiste-
luista verisin ja merkittävin.

Suomen kaarti osallistui tämän jälkeen Plevnan
piiritykseen, joka päättyi kaupungin antautumi-
seen joulukuussa 1877. Seuraavan vuoden helmi-
kuussa kaarti oli mukana etenemässä Konstan-
tinopolia kohti, mutta sotatoimista luovuttiin rau-
hanneuvottelujen takia. Koko talven kaarti kärsi
rasittavasta vartiopalveluksesta, heikosta huollosta
ja kulkutaudeista. Sairastuneita oli lopulta yli 500,
joista kuoli 148.

Huhtikuussa 1878 Suomen kaarti sai käskyn pala-
ta kotimaahansa. Lähdön jälkeisenä päivänä saa-
tiin tietää, että kaartille oli myönnetty vanhem-
malle kaartille kuuluvat oikeudet. Palattuaan Pie-
tariin kaarti oli keisarin ja kaupunkilaisten juhlin-
nan ja huomion kohteena. Juhlinta jatkui Viipuris-
sa ja Helsingissä.

Sota-arkistossa eli nykyisessä Kansallisarkistossa
on viralliset tiedot mm. Suomen Kaartista palvel-
leista sotilaista.

Romanian Ristin ("Trecerea Dunari") saivat ne
miehet, jotka olivat olleet Tonavaa ylitettäessä.
Kirkkaan pronssisen muistomitalin saivat alusta
saakka mukana olleet ja tumman (himmeän)
pronssisen muistomitalin ne, jotka tulivat rinta-
malle taistelujen tauottua.

Kari J Talvitien poiminnan mukaan Turkin sodas-
sa 1877-78 Suomen kaartissa palvelleita Rauta-
lammilla syntyneitä miehiä olivat:

Herman Hytt, nuorukainen Hytönen, nyt Hytt
Herman Johanneksen poika s.19.8.1835: Palve-
lukseen 8.6.63. Ero 1871: uudelleen palvelukseen
30.8.1877 Turkin sodassa 1877-78: Palasi pää-
joukkoa myöhemmin sairaalasta Odessasta. Ero
palveluksesta sairauden vuoksi 12.8.1878.

Elias Pynnönen Siikakosken kylästä. Pynnönen
värväytyi Helsingissä reservikomppaniaan tarkk-
ampujaksi ja lähti aliluutnantti V. Alfthanin täy-
dennysjoukon mukana kohti rintamaa 8.1.1878.
Perillä Florio Tshekmedjessä taistelujen tauottua.
Siirto siellä 18.4.1878 2K tarkk'ampujaksi kuol-
leen Klas Stigellin tilalle. Mukana paraatissa Pie-
tarissa. Ero palveluksesta 12.8.1878 sairauden
vuoksi (Turkin sodan pronssinen tumma muisto-
mitali, Tmm/t)

Bernhard Leopold Stenbäck s. Rautalammilla
1.8.1854. Palvelukseen 4 K reservimiehenä
1.10.1871 (6 v). Ylennys jefreiteriksi 24.12.1873.
Ylennys ja siirto 4 K nuoremaksi aliupseeriksi
17.4.1875. Vuonna 1876 tarkk'ampujana, uudel-
leen ylennys ja siirto 3 K virkaan 29.3.1877. Erin-
omaisen ampujan hopeakaluuna 30.7.1877. Tur-
kin sodassa 1877-78. Palasi sairaalasta Venäjältä
vasta 30.5.1878 (Turkin sodan pronssinen tumma
muistomitali, Tmm/t), Romanian risti Tonavan
ylittämisestä, RomTD).

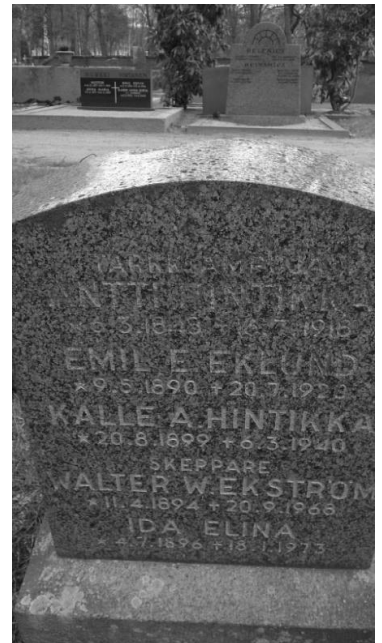
Johan Berg (1859-1880) haudattu Rautalammille.
Värväytyi kaartiin elokuussa 1877, erosi palveluk-
sesta, kun miehiä vapautettiin Turkin sodan jäl-
keen palveluksesta ja pataljoona palautettiin rau-
han ajan kokoonpanoon 29.9.1878.

Henrik Pöntynen s. 5.9.1848 Säkinmäen talossa.
Oli palvelut Suomen kaartissa 9.11.1869 6 v. so-
pimuksella, ylennyt jefreiteriksi 26.1.1872. Alen-
nut tarkk'ampujaksi 17.2.1874. Eronnut palvelus-
ajan päätyttyä 1875. Uudelleen palvelukseen
1.9.1877. Lähti 8.1.1878 aliluutnantti V. Alfthanin
johtaman täydennysryhmän mukana kohti rinta-
maa, jonne saapui taistelujen tauottua 1.3.1878.
Florio Tshekmedjessä siirto 4 K tarkk'ampujaksi
kaatuneen Erik Tallin tilalle. Helsinkiin paluun
jälkeen siirto 4 K tarkk'ampujaksi . (Turkin sodan
pronssinen tumma muistomitali, Tmm/t). Kuoli
4.10.1912 ja haudattiin Kaartin hautausmaalle
Helsinkiin.

Anders Hintikka s. 6.3 tai 25.5.1848 mahdollisesti Rautalammin Siikakoski, Oтра-ahon torppa. Palvelukseen 3 K tarkk'ampujaksi 23.10.1876, sopimus 6 vuodeksi. Turkin sodassa 1877-78. (Turkin sodan pronssinen tumma muistomitali, Tmm/t, Romanian risti Tonavan ylittämisestä, RomTD). Ero palveluksesta miehistön vähentämisen vuoksi 29.9.1878. Kuoli 16.7.1918 ja haudattu Kaartin hautausmaalle Helsinkiin.

Hintikan sukukirjan mukaan (s. 245) Leskelän sukuhaaraan kuuluva Antti Juhonpoika Hintikka s. 21.5.1848, kuoli 16.7.1918 Helsingissä, haudattu tarkk'ampujain hautausmaalle. Kaartin hautausmaalla Helsingin Hietaniemessä löytyy tarkk'ampuja Antti Hintikan muistokivi. Kuolinpäivät siinä, kuten kuvassa näkyy, ovat todennettavissa

Kirjoittaja on Harri Pirkkalainen, eläkkeellä Helsingin kaupungin opetusviraston talousjohtajan virasta, harrastaa suku- ja sotahistoriaa.

MUISTOJENI MAISEMA

Metsässä vaeltelen ja tunnen ikävää
Tämä oli lapsena mielipaikkani
Nyt on kaikki muuttunut
Kadonneet on tutut varjoiset metsäpolut
havunneulaspeitteineen ja tuoksuineen
Metsäautotiet suurine ojineen ja
hakatut, kynnetyt aukot hallitsevat maisemaa
Komeiden hongikoiden paikalla
kasvaa vatukkoa ja miehenkorkuista heinää

Minulla on ikävä
Kiipeän lapsuuteni vuorelle
Näen tutun järven ja sen takana sinisen autereisen
vaaran
Vaaran takana oli ennen lapsuuden unelmien maa
Sitäkään ei enää ole
Minulla on ikävä
Nyt tiedän mitä on sinisen autereen takana
Minulla on ikävä entistä lapsen maailmaa
unelmineen

Kaipaankulkea vanhan kotikyläni raittia
Minulla on ikävä
Karjahakoja aitoineen ja veräjäineen
Mansikkaisia ahoja
Mesimarjaniittyjä
Lakkasuota lammen kupeessa
Heinäseiväsrivistöjä pelloilla
Syksyisen ruisriihen tuoksua

Kotilampi on paikallaan,
rannalla tuttu harmaa sauna.
Rauduskoivuista taittelen vastan
Saunan tuoksu tulvahtaa vastaan
Nousen lauteille, heitän ensilöylyt
Pehmeä löyly hivelee hartioita
Aika kulkekoon kulkuaan
On hyvä olla tässä ja nyt

Ilpo Hintikka 1.4.2014

Matemaatikko, diplomi-insinööri PEKKA HINTIKKA 95 VUOTTA

Matemaatikko, diplomi-insinööri Pekka Hintikka täytti 95 vuotta 19. kesäkuuta 2015. Juhlatilaisuus, johon osallistui Pekan sukulaisia ja ystäviä eri puolilta Suomea, järjestettiin Hankasalmella Kärkkäälän Nuorisoseurantalolla viikkoa myöhemmin.

Hyväntuulinen Pekka otti vastaan onnitteluja ja toppuutteli tuttuun tapansa puhujia, jotka hänen mielestään ”kovin laveasti” innostuivat häntä kehumiaan. Useat juhlavieraista tunsivat Pekan vuosikymmenten takaa, joten kerrottavaa yhteisistä kokemuksista ja kommelluksista olisi riittänyt vaikka koko viikonlopuksi.

Pekan vanhemmista ystäväistä Airi Pyörälä ja Eija Jägeroos muistelivat aikaa, jolloin hän toimi Keski-suomalaisen Osakunnan kuraattorina Helsingissä. Kesälomillaan Pekka kävi tapaamassa heitä Lannevedellä, jossa myös hänen hyvällä ystävällään Pentti Sillantauksella oli kesämökki. Pekka houkutteli heidät tenniksen pariin jo 50 vuotta sitten.

Hannu ”Elmeri” Salolainen kertoi tavanneensa Pekan ensimmäisen kerran vuonna 1967 Etelä-Haagan Unionin autoverstaalla, jonne tämä oli ajanut Simca 1000 -merkkisellä autollaan. Elmeri oli aluksi huoltanut Pekan autoja ja myöhemmin myös toiminut hänen kuskinaan. ”Outamon asukas”, Olavi Tiikkanen muisteli kuinka Pekka onkireissuilla oli aina heittänyt särjet takaisin järkeen. Sanomattakin on selvää, että juhlatilaisuudessa tarjolla oli myös ahvenkeittoa. Pientä väitteilyä syntyi siitä, oliko Pekan ennätysahven painanut viisi kiloa kaksikymmentä grammaa vai kaksi ja puoli kiloa.

Vaikka itse olen tuntenut Pekan vasta vähän yli neljäkymmenen vuoden ajan, sain kunnian istua hänen pöydässään yhdessä vaimoni Elinan, Elmerin ja Pirkko Kalliolan kanssa. Keskustelumme käsitteli luonnollisesti tulevaisuuden projekteja. Esimerkiksi Pekkalan tenniskenttä pitäisi kunnostaa. Jyväskylän lyseon entisen rehtorin, Jorma Lempisen puheen aikana Pekka muistutti meitä siitäkin, että teos *Lyseon pojat sotatiellä* on vielä kirjoittamatta.

Jorma totesi puheessaan, että Pekka ei tyytynyt vain ideoimaan. ”Hän myös teki lujasti töitä toteuttaakseen hankkeensa.”

Kun Suomessa sotien jälkeen oli ankara pula lähes kaikesta, Pekka järjesti Argentiinasta kauppaneuvos Eino Heinonselta noin 50 miljoonan markan

arvoisen kahvilahjoituksen, joka turvasi Domus Academican rakentamisen Helsinkiin. Kun Pekka päätti, että Tapiolan keskustaan rakennetaan Suomen hienoin tennishalli, se myös siihen rakennettiin. Esimerkkejä hänen sinnikkyystään ja neuvottelutaktiikkansa oivallisuudesta olisi vaikka kuinka paljon.

”Kun pienellä kivellä aikansa kolkuttaa isomman kylkeen, jälkeä alkaa syntyä vaikka sitä ei alussa uskoisi”, Pekka muistutti meitä myös juhlissaan. Helsingin Teknillisen oppilaitoksen opettajana ja yliopettajana ja matematiikan oppikirjojen laatijana Pekka on koputellut järkeä lujempaankin kalloon. Kun preliminääriissä sain pitkästä matematiikasta arvosanan improbatur miinus, muutamaa viikkoa myöhemmin läpäisin kokeen kirkkaasti. Aidosti asiasta innostunut Pekka opetti minulle koko kurssin muutaman lauantai-iltapäivän aikana, tennistuntiemme jälkeen.

Tervehdyksissäni tasavallan presidentille ja puolustusministeriön kansliapäällikölle vajaan kaksi vuotta sitten totesin, että Pekalle kirjoittamani teos ”Kenraali Sutela” oli eräässä mielessä myös tilaajansa henkinen testamentti. Pekan luokkatoveri Jyväskylän lyseosta, Puolustusvoimain komentajaksi noussut Lauri Sutela edusti arvomaailmaa, jonka soisi säilyvän. Vastaukseksi saamani Hyvä Veli -kirje oli varmasti osoitettu pikemminkin Pekalle kuin minulle.

Kauniin juhlatilaisuuden ensimmäinen puhuja, Airi Pyörälä sanoi Pekan olleen hänelle ja muille osakunnan tytöille eräänlainen isovelji. Minulle hän on ollut melkein kuin isän veli, vaikka olemmekin vain kaukaista sukua toisillemme. Kun näin

kuinka Pekka, talvi- ja jatkosodan veteraani, pyörätuolissaan istuen kuunteli juhlavieraiden esittämää maakuntalaulua, kotiseuturakkauden käsite sai entistä syvemmän sisällön.

Jorma Leppänen

Pekka Hintikka oikealla ja juhlavieraita (lasten piirileikki)

Lasten pöytä Lotta Kalliola, Virve Kalliola ja Tero Koivisto lapsineen

Sukuseuralla nyt suvun vaakunalla varustettu t-paita myynnissä

Paitoja esittelee Roosa ja Leevi Hintikka

Materiaali on laadukasta puuvillaa, värit valkoinen ja keskipunainen. Koot S, M, XL ja XXL.

Hinnat:

- 1 kpl 17 euroa. 2 kpl 30 euroa. 3 kpl 40 euroa ja 4 kpl 50 euroa lähetyskuluineen.
- Tilaukset: Ilpo Hintikalle puh. 0400 541 343, tai email; ilpo.hintikka@pp1.inet.fi

Hintikka-suvun yhteistietoja, tunnuksia ja tuotteita

Otamme mielellämme vastaan tuleviin lehtiin Hintikoihin liittyvää materiaalia: juttuja, tarinoita, lehtileikkeitä, tapahtumia, jotka koskevat meitä, perhejuhlia, syntymäpäiviä, poismenoja, vanhoja kuvia, tarinoita taloista, henkilöistä, henkilöesittelyjä kaikkea, joka on kiinnostavaa muillekin sukuun kuuluville ja joka lähentää meitä Hintikoita toisiimme. Jos löydätte kotiseutunne sanoma- tai muista lehdistä artikkeleita, jotka käsittelevät meitä Hintikoita, voisitteko postittaa aineistoa meille?

Aineiston toimitusosoite:

Jaakko Hintikka
Äänekoskentie 1614
44200 Suolahti
puh. 040-578 0840
jauhi@hotmail.fi

Jäseneksi liittyminen

Jäseneksi liittyminen tapahtuu yksinkertaisimmillaan ilmoittamalla nimen ja osoitteen joko puheenjohtaja Ilkka Niiraselle tai jäsenluettelon pitäjälle Jaakko Hintikalle.

Onko teillä mielessä Hintikka-sukuun kuuluvia ihmisiä, jotka voisivat olla kiinnostuneita sukuseuran toiminnasta ja haluaisivat saada oman lehden? Voisitte pyytää heitä liittymään jäseneksi, tai annatte heidän osoitteensa, lähetämme heille tarjouksen.

Hintikka-Suku Ry:n yhteystietoja:

Hintikka-Suku Ry:n **Pankkiyhteys:**
NORDEA Rautalampi:
FI37 1080 3000 100359.

Sukuseuran **uusitut kotisivut** löydät osoitteesta:
<http://www.hintikkasuku.com>

Hintikka-suvun tunnukset

Sukuseuralla on suolahtelaisen sukuseuran jäsenen, valokuvaaja Ossi Hintikan suunnittelemat vaakuna, pienoislippu ja isännänviiri. Sukuseurala on myös rintaan kiinnitettävä suvun vaakunalla koristettu rintapinssi. Tuotteita voi tilata Jaakko Hintikalta puhelimitse 040-578 0840 tai sähköpostilla jauhi@hotmail.fi

- **Pienoislippuja** (hinta 25 €)
- **Isännänviirejä** (hinta 75 €)
- **Rintapinssejä** (hinta 3 €)
- **Suur-Rautalammin Hintikat I -kirjoja** (hinta 40 €)
- **Suur-Rautalammin Hintikat II -kirjoja** (hinta 35 €)

Suur-Rautalammin Hintikat sukukirjan I ja II-osaa voi noutaa ja tilata **Jaakko Hintikalta** puh. 040-578 0840, sähköposti: jauhi@hotmail.fi

Kirjoja on myös saatavilla kaikilta sukuneuvoston jäseniltä.

Suur-Rautalammin Hintikat -sukukirjan I-osan uusi painos on valmistunut voitte jättää kirjan tilauksia. **Puusta veistetty vaakuna**, on loppuunmyyty, etsimme uutta tekijää, kiinnostuneet ottakaa yhteyttä sukuneuvoston jäseniin.

Kaikki edellä mainitut tuotteet ovat korkeatasoisia ja sopivat erinomaisesti esimerkiksi merkkipäivä- ja joululahjaksi.

Tarjous

Jatkamme tarjousta sukukirjoistamme; jos sukukirjan oston yhteydessä liittytään sukuseuran jäseneksi, tulee ensimmäisen vuoden jäsenmaksu lahjana 0 euroa. Tässä hyvä vinkki kun suunnittelette lahjaa jollekin.

UURALAHDEN PEKKA HINTIKAN MUISTELOITA

Liikemies Pekka Hintikan kerrontaa pääasiassa lapsuus ja nuoruusvuosista

(Jatkuu edellisestä lehdestä)

Suolahden aikoja

Kesällä 1912 olin vielä Ali Riihijärven Suolahden Höyrysahan palveluksessa. Suolahti oli silloin toisessa kunnossa, esimerkiksi teitä ei ollut, kuten nykyään. Ainoat yhteydet ulospäin olivat rautatie ja kesäisin laivaliikenne pitkin Keitelettä. Eräänä syyskesän lauantaina, mentyäni konttoriin postin kanssa, jonka aina aamusilla toin asemalta. Patruuna oli kuin ampiaisen pistoksissa, kiroili muistamattomuuttaan, sanoi sinä päivänä olevan jonkun mittarin kokouksen Rautalammin Siikakoskella, jonne oli matkaa noin viisikymmentä kilometriä, eikä enää ollut mahdollisuutta päästä muihin kulkuneuvoihin, kuin apostolin kyytiin ja sillä ei sinne kokoukseen ehtisi. Ei ollut myöskään puhelimia sille seudulle.

Saatuani selville, mistä oli kysymys, sain sinne ehtiväni määräajaksi, sillä minulla oli kunnossa hyvä moottoripyörä. Tästä, kun Ukko pääsi selville, alkoi hän kirjoittaa valtakirjaa. Heti minun oli lähdettävä lentäen tielle. Mitään kiirettä ei minulla vielä ollut, sillä matkaan kului rapia tunti, vaikka osa matkasta oli sellaista, että täytyi koneen käydessä rinnalla kävellä. Hyvissä ajoin olin kokouspaikassa, ja asia meni piirustusten mukaan.

Koska oli lauantai, niin päätin mennä erään tuttavani opettajan luokse vierailemaan ja paikkakunnan kesäjuhlia seuraamaan. Sunnuntaina meni siksi myöhään, että palasin maanantaina aamusella junan kautta Suolahteen, tosin nyt tuli rokulia kaksi kolme tuntia, mutta en tuota ottanut huomioon. Kotiin päästyä, kuulin Ukon soitelleen ja syytelleen minua lorvailusta.

Nyt ajattelin, että antaa Ukon soitella, menen työhön iltapäiväksi. Olin syömässä, kun puhelin jälleen kilisi ja vastattuani, rupesi patruuna ripittämään tuosta lorvailusta. Selitin kuinka asiat sujuivat, sekä että ajattelin pitää lomaa pari kolme tuntia, sillä suoraa tietä oli

vaikea kulkea, joten päätin kulkea junan kautta. Samalla sanoin, että minua ei tarvis enää sinne odotella, vaan katson itseni tavallaan erotetuksi, kuulemani johdosta.

Olin edelleen kotona, joten en mennyt iltapäivällä työhön. Tunnin parin kuluttua, rupesi pomon ääni kuulumaan ja äänestä päätellen sen nokka oli kohti asuntoani. Pian näkyi Ukon kepin huiske, ohjattaen askeleensa mökkiämme kohti. Naurussa suin hän saapui, ojentaen kaukaa kättään tervehdykseksi, sekä sanoi, että hän oli vähän hermostunut sen asian takia, tietämättä, josko onnistuin ollenkaan pääsemään kokoukseen, matkan pituuden takia. Sitten hän pyysi, että jatketaan hommia entiseen tapaan. Seuraavana aamuna menin töihin tavalliseen tapaan, eikä tästä jupakasta koskaan puheltu. Mikäli muistan, tämä oli ainoa lomani (yksi päivä) liki kolmen vuoden palvelukseni aikana.

Kerran kevätrospuuton aikana, oli mentävä pankkiin tilirahoja saamaan sahan miehille. Usein minut nuorimpana lähetettiin hoitelemaan pankkiasioita varsinkin, jos sattui olemaan heikonlaisessa kunnossa paperit. Nytkin oli asia siten, että pankissa ei ollut luottoa yhtään, mutta piti koittaa, jos olisi sattunut nykysemään. Tavaraa oli laivattu jo aikasemmin, mutta rahoja ei kuulunut, joilla piti nyt käsissä oleva tili maksaa. Menin pankkiin Ukko Fredriksonnia tapaamaan, toivoen että maksumääräys olisi ehtinyt, mutta kaikki oli turhaa, joten esitin joitakin vekseleitä ostettavaksi. Silloin ukko vastasi sikarinsa takaa, että minä olen sanonut Alille, ettei tarvitse tulla pyytämään, ennen kuin ulkolaiset rahat ovat tulleet.

Asia täytyi uskoa, siksi vakavasti se tuli sakean savun mukana. Ilokseni huomasin, että vielä ehtisin naapuriin, jos kiirettä pitäsin ja tuota vilkkaa olin kadulla ja kohti Hiltusen puotia. Ennätin sisälle, sekä tapasin johtajan, jolle puhuin, miten asiat ovat syrjällään. Johtaja puheli puuta jos heinääkin, katsastettuaan paperini, mutta asiasta, joka minua olisi kiinnostanut, ei sanaakaan. Viimein hän läksi paperien kanssa laskijan luokse, tuli ihmettelemään, että vai niin kovalla päällä naapuri teitä

Nimi
Osoite
Postinro ja -paikka

Posti Green

kohtaan oli. Rahat luettiin pöytään ja minulla oli kiire junaan salkkuni kanssa.

Suolahteen tullessa huomasin patruunan olevan vastassa, nippu ohjasnuoran tapasta nuoraa mukanaan, sillä jää oli hänen mielestään siksi huonoa, että parasta oli olla varuillaan. Sanoin hyvin onnistuneen, meinasi Ukko ruveta Fredrikssonnia kehuskelemaan, mutta otin häneltä luulot pois ja sanoin että

sen naapurista apu tuli, Fredriksson kehui Alille sanoneensa, ettei tarvis tulla pyytämään ennen ulkolaisten rahojen saapumista. Hiltunen, joka olikin hyvä ja ymmärtäväinen pankinjohtaja niitti Alin edessä arvaamattomasti suuren arvon nousun, pankkimiehenä.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN	Nordea Rautalampi FI37 1080 3000 1003 59	BIC NDEAFIHH			
	Saaja Mottagare	<i>Hintikka-Suku Ry</i>	JÄSENKORTTI Jäsenmaksu vuodelle 2015			
TILISIIRTO GIRERING Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress Alle- kirjoitus Underskrift	Nimi	Käytä maksaessasi allaolevaa viitenumeroa!				
	Osoite					
Postinro ja -paikka		Viitenro Ref.nr	101 + t			
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förf.dag	31.12.2015	Euro 15,00		

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

LaserMedia